

DEN DANSKE

Stjerne

NR. 8
AUGUST 1963
112. ÅRG.

DEN danske **STJERNE**

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 8

AUGUST 1963

112. ÅRG.

Indhold:

Fra missionens præsidentskab	219
»... At tilgive er guddommeligt«	220
Månedens spørgsmål	221
Det stod i Stjernen for 100 Aar siden	223
Det første spadestik	225
Genealogi	228
Farvel til missionspræsident Levi B. Thorup	230
Kronet med herlighed	Midtersiderne
Hvad andre skriver om os	231
Boganmelderen	231
Kvindelig Hjelpeforening	232
Søndagsskolen	236
G.U.F.	238
Kredslærerindernes budskab	240
Kredslærernes budskab	241
Personlige nyheder	242

Forsidebillede:

»Fuglemor ser rødt«, af Walter Oehm

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon 01-34 24 55

Levi B. Thorup, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

Fra missionens præsidentskab

Kære søskende!

Tiden er kommet, hvor søster Thorup og jeg, til-
ligemed vore børn, må sige farvel eller snarere »på
gensyn«. Vi har altid vidst, at den tid ville komme,
men det er vanskeligt for os. Vi har helt og fuldt
nydt og elsket vor mission, har lært at elske Dan-
mark og de vidunderlige medlemmer af hele vort
hjerter, og når vi rejser, vil vi efterlade et stort
stykke af vort hjerte her. Vi vil fortsætte med at
være interesseret i hver eneste af jer personligt og i
Kirken og dens fremgang, og vil følge denne frem-
gang på nært hold gennem STJERNEN hver må-
ned. Vi vil gerne udtrykke vor inderligste tak og
glæde for den kærlighed og det samarbejde, De har
vist os gennem vort samkvem med Dem.

Når vi bliver afløst, bliver myndighedens kappe
taget fra vore skuldre og lagt på Deres nye mis-
sionspræsident. Giv ham Deres kærlighed og Deres
støtte. Vi har i sinde at holde os i kontakt med
Dem på venskabsbasis, men vi vil aldrig kunne
blande os i noget missionsproblem; De kan få in-
spireret hjælp og svar fra Deres nuværende mis-
sionspræsident, da denne myndighed udelukkende ligger
hos ham.

Efter at have virket i de sidste 3/4 år som Deres
åndelige fader, vil jeg gerne efterlade mine velsig-
nelser hos Dem og give Dem nogle råd og vejled-
ninger, som jeg føler vil hjælpe hver eneste af Dem
til at få personlig fremgang, og Kirken vil som
følge deraf gå fremad:

Lad mig for det første hjælpe enhver af Dem til
at forstå, at medlemsskab i denne den sande Jesu
Kristi Kirke indbefatter et kald til at tjene. Herren
har givet os præstedømmet og hjælpeorganisationerne
for at opbygge sit rige, men hver af disse be-
høver vor hjælp. Vær derfor altid villig til at mod-
tage de kald til at tjene, som kommer gennem De-
res gren, distrikt eller mission. Disse kald er i vir-
keligheden kald fra Gud, og Han vil velsigne Deres
arbejde. Tjen godt i de kald, De modtager, lær dem
at kende, som De vil have et ansvar overfor, lær
at kende og forstå programmet for Deres kaldelse,
dens formål og den gavn og de velsignelser, den kan
bringe dem, som De tjener gennem den. Bliv speci-
alist i Deres kaldelse, og hold fast ved det, så Deres
kundskab og erfaring kan hjælpe andre.

Elsk Deres familie, bevar Deres hjem som et sted,
hvor kærlighed og forståelse hersker. Hold regel-
mæssig familiebøn og regelmæssige hjemmæftener,
hvor hele familien kan studere evangeliet sammen

og også diskutere og afgøre familieproblemer.

Elsk de andre medlemmer af Kirken og alle De-
res medmennesker. Se efter det gode hos alle men-
nesker og ved alle ting. Hav tålmodighed og for-
ståelse for andres svagheder, og arbejd samtidig
hårdt på at overvinde Deres egne ufuldkommenhe-
der. Hvis De vil være en sand ven og finde sand
lykke, så »se intet ondt, hør intet ondt og tal intet
ondt«.

Husk, at vor Kirke er en voksende organisation,
ledet ved åbenbaring fra Gud. Efterhånden som
Kirken vokser op, og vi får mere erfaring, må der
komme forandringer for at give os større udvikling
og nye mål og opgaver. Vi bør altid vente nye ting,
store fremskridt, forbedrede metoder. Tag derfor
imod disse forandringer, efterhånden som de kom-
mer, med begejstring, lykkelige ved tanken om, at
Gud føler, at vi er værdige og tilstrækkelig erfarne
til at modtage og efterleve mere fuldkomne love.
Alt dette er en del af vort gradvise fremskridt mod
fuldkommenhed. Følg Deres nuværende lederskab,
og bekymr Dem ikke om, hvad tidligere missions-
præsidenter har sagt eller gjort. Gå fremad med
den inspiration og åbenbaring, som bestandig føl-
ger os.

Der kommer snart et nyt undervisningsprogram,
kaldet »Hjemme-undervisningsprogrammet«, som vil
omfatte nogle drastiske forandringer i kredslærer-
arbejdet. Der kunne blive megen diskussion om dette
og den kendsgerning, at det vil medføre nogle ret-
ningslinier, som ikke tidligere er blevet brugt. Jeg
beder Dem tage imod dette program som et skridt
fremad i vort arbejde og give det Deres fulde be-
gejstrede støtte.

Husk at præstedømmet er den magt, som gør vor
Kirke til Jesu Kristi sande, bemyndigede Kirke, og
følg præstedømmets ledelse; og De, som holder
præstedømmet, husk på, at Deres myndighed kun
kan bruges gennem sanktion fra dem, der har fået
præstedømmets nøgler, Deres grens-, distrikts- og
missionspræsidentskab. Giv disse ledere Deres fulde
støtte.

Hold Dem borte fra mysterierne og diskussionerne
om ting, som Gud endnu ikke har anset det for rig-
tigt at åbenbare. Tag imod og forstå de sandheder,
Gud har åbenbaret, og hold op med de endeløse
diskussioner om små, ubetydelige ting, som ikke har
noget at gøre med menneskelighedens frelse og op-
højelse.

Få aldrig den følelse, at en forandring fra en stilling til en anden er et skridt nedad eller tilbage. Enhver stilling er vigtig, og vi lærer af enhver erfaring, og ingen kan afgøre, hvilken stilling der er den mest betydningsfulde. En klog mand har sagt: »Den eneste gang, hvor vi går tilbage, er, når vi holder op med at betale vor tiende og bliver hjemme fra vore møder.«

Husk Deres pligt til at hjælpe med missionærarbejdet. Skam Dem aldrig over de vidunderlige sandheder, De har taget imod. Benyt enhver mulig anledning til at fortælle andre om disse sandheder og lave aftaler for missionærerne. Vær venlig og høflig og hjælpsom overfor de nye mennesker, som kommer til vore møder og som slutter sig til Kirken. Vær ærbødig under vore møder for at foregå med et godt eksempel. Forlad aldrig et møde for slutningsbønnen er fremsagt, undtagen i nødstilfælde. Alle disse små ting har så stor indflydelse på nye mennesker og vil hjælpe så meget til at skabe fremgang for Kirken. Vær glad, når De ser nye medlemmer gå fremad og modtage ansvarlige kald, det er den sande Kristi ånd.

Af hele mit hjerte elsker jeg Jesu Kristi evan-

gelium. Jeg elsker Danmark, og jeg elsker medlemmerne her. Hvad mig angår synes jeg, det danske folk og den danske mission er den bedste i verden, og det er mit største ønske, om Gud vil det, at søster Thorup og jeg kan få endnu flere anledninger til på en eller anden måde at hjælpe med til Kirkens fremgang her i Danmark. Jeg har et stort fremtidsbillede og vil inder hellere end at hjælpe med til, at disse store velsignelser vil blive til virkelighed.

Mit ydmyge vidnesbyrd er, at jeg af hele mit hjerte ved, at dette er Jesu Kristi sande evangelium, jeg ved, at Gud lever, at Jesus Kristus lever, at Joseph Smith var et redskab i deres hænder til at give det sande evangelium, og at profeter og apostle leder Kirken i dag gennem guddommelig åbenbaring. Lad aldrig noget eller nogen berøve Dem den samme kundskab og det samme vidnesbyrd, og må Guds rigeste velsignelser være med hver eneste af Dem og opfylde Deres hjertes retfærdige ønsker er min ydmyge bøn i vor Herres, Jesu Kristi navn. Amen.

Med de hjerteligste hilsener,

Deres hengivne bror,

Levi B. Thorup,
missionspresident.

» At tilgive er guddommeligt «

af Henry D. Taylor, assistent til
De Tolvs Råd.

Et af de smukkeste principper i evangeliet er omvendelsens princip. Det giver håb og opmuntring til alle os, Adam og Evas efterkommere. Fordi vi er dødelige og lever i en verden, hvor fristelser omringer os, er det ikke vanskeligt at gøre fejltagelser og begå fejl. Gennem den forsoning, som Jesus Kristus, vor Frelser, har udvirket, er vi sikre på, at vore fejl og fejltagelser kan blive rettet, når vi viser sorg og ophører med vor syndige handlemåde.

En af de vigtigste egenskaber ved omvendelsesprincippet er tilgivelse. Med mindre vi alle kan lære at tilgive andre for virkelige eller indbildte overtrædelser imod os, kan vi ikke omvende os på rette måde. En eller anden har sagt: »Menneskeærlighed er aldrig så skøn, som når man beder om tilgivelse, eller når man tilgive hinanden«. Frelserens lærdomme til os er fyldt med formaninger om altid at være rede og villig til at tilgive. Da han instruerede sine disciple i at bede, foreslog han dem denne bøn

til Faderen: »Forlad os vor skyld, som vi forlader vore skyldners«.

Derefter sagde han: »Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer«. Og han tilføjede et formanende ord: »Men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser«. (Mat. 6:12, 14-15).

En anden gang instruerede Herren: »Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgive sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd.

Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker«. (L. & P. 64:9-10).

Man kan ikke bære nag og have uvenlige følelser uden at skade sig selv. Man bliver bitter, ens syn bliver forvrænget, og ens sjæl bliver syg. Hårde og skarpe ord kan efterlade et stik, en følelse af sorg og anger i hjertet og

samvittigheden hos synderen. »Små, ondskabfulde sind er fyldt med vrede og hævn og er ude af stand til at føle glæden ved at tilgive deres fjender, har en klog mand sagt.

Et menneske, der bærer nag, skader sig selv mere end han skader sin fjende. En profet har givet det kloge råd: » lad ikke solen gå ned over jeres vrede«. (Ejes. 4:26).

At tilgive et menneske en eller to gange kan ikke være vanskeligt, men at fortsætte med at tilgive mange gange, når man er blevet forurettet, kan blive en virkelig karakterprøve. Ved én lejlighed, da Jesus underviste sine disciple, kom Peter hen til ham og stillede dette spørgsmål: » Her! hvor ofte skal jeg tilgive min broder, når han forsynder sig imod mig? Er syv gange nok?

Jesus siger til ham: Jeg siger dig: ikke syv gange, men halvfjerdstytte gange syv gange«. (Mat. 18:21-22). Med denne erklæring kan vi være sikre på,

at Frelseren mente, at vi skulle tilgive uden begrænsning.

Digteren Alexander Pope har skrevet: »En god natur og en god forstand må altid slutte sig sammen; at fejle er menneskeligt, at tilgive guddommeligt».

Herren har altid set på synd med absolut mishag og har forkyndt: »Thi jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed«, derefter fortsætter han: »Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befalinger, tilgives«. (L. & P. 1:31-32). Og selv om Herren ser på synd med mishag, viser han ikke desto mindre altid en venlighedens og kærlighedens ånd overfor synderen.

Da en kvinde, der var grebet i synd, blev bragt til Jesus, stillede han hende overfor hendes anklagere med opfordringen: »Den af jer, der er syndfri, lad ham være den første, der kaster sten på hende«. Slået af deres samvittighedsfulde listede de skyldige hylkre sig bort, og da Jesus løftede hovedet og spurgte kvinden: »Kvinde, hvor er de andre? Var der ingen, som fordømte dig?« svarede hun: »Nej, Herre! ingen!« Og Jesus sagde til hende: »Jeg fordømmer dig heller ikke, gå bort, synd fra nu af ikke mere!« (Johs. 8:7,10-11).

Sand tilgivelse kan ikke være delvist eller halv. Den må ydes af et fuldt hjerte, være ægte og uden forbehold.

»Den snæversynede sjæl kender ikke det guddommelige i at tilgive«, er der en, der har sagt.

Jeg holder af en historie om fuld-stændig og oprigtig tilgivelse, som fortælles af en forstander for et fængsel i Vesten. En af hans venner kom tilfældigvis i toget til at sidde ved siden af en ung mand, som tilsyneladende var meget deprimeret. Til sidst kom det frem, at han var en straffefange, der vendte hjem fra et fjernet fængsel. Hans fængsling havde bragt skam over hans familie, og de havde hverken besøgt ham eller skrevet ret ofte. Han håbede imidlertid, at det kun var, fordi de var altfor fattige til at rejse, altfor udelgelige til at skrive. Han håbede også, på trods af sandsynligheden, at de havde tilgivet ham.

Imidlertid havde han, for at gøre det let for dem, skrevet til dem, at de skulle sætte et signal op for ham, når toget passerede deres lille gård i udkanten af byen. Hvis hans familie havde tilgivet ham, skulle de hænge et hvidt bånd op i det store æbletræ, der stod i nærheden af skinnerne. Hvis de ikke ønskede ham tilbage, skulle de ikke gøre noget, og så ville han blive i toget, rejse vestpå, og sandsynligvis blive vagabond. Efterhånden som toget nærmede sig hans hjem, blev spændingen hos ham så stor, at han ikke kunne holde ud at se ud af vin-

duet. Hans ledsager skiftede plads med ham og sagde, at han ville se efter æbletræet. I løbet af et øjeblik lagde han sin hånd på den unge fanges arm. »Der er det«, sagde han, med øjnene blanke af pludselige tårer. »Det er i orden. Hele træet er hvidt af bånd«. (Readers Digest, marts 1961).

Den mest vidunderlige lektie, der nogensinde er blevet belært om angående tilgivelse, blev fremsat af Frelseren. Jesus blev af sine fjender underkastet, hvad der anses for at være den mest grusomme og forfærdelige form for død. Korsfæstelse er ulideligt smertefuld, med ofret lidende i voksende angst og tortur i timevis, ja endog i dagevis. Og dog, til trods for den ydmygelse og intense smerte han led på korset på Golgatha, bad Jesus lidenskabeligt, med guddommeligt barmhjertighed, for sine plageånder: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør«. (Luk. 23:34).

Må hver af os da, med Frelserens store lektie frisk i erindring, fjerne hver følelse af had, misundelse eller bitterhed fra vort hjerte, så vi med en klar samvittighed og største tillid kan nærme os vor himmelske Fader og bede om tilgivelse for vore fejl og ufuldkomnheder. Om dette beder jeg ydmygt, og bærer mit vidnesbyrd om, at jeg ved, at evangeliet er sandt, i Jesu Kristi navn. Amen.

Månedens SPØRSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Evangeliets fyld

Spørgsmål:

I et af vore møder rejste der sig fornylig et spørgsmål angående følgende udtalelse i Lære og Pagter, afsnit 20, vers 8 til 10:

»Og gav ham kraft fra det høje til at oversætte Mormons Bog gennem de dertil forud beredte midler,

hvilken bog indeholder et faldent folks historie og Jesu Kristi evangeliums fyld både til ikke-jøderne og jøderne.

Denne bog blev givet gennem inspiration og staffæstet for andre ved

englebetjening og er ved disse blevet forkyndt for verden.«

En af brøderne følte, at der var en fejl i denne udtalelse, fordi der ikke var nogen henvisning i Mormons Bog til tempelordinancer så vel som til andre ting, der er nødvendige til vor frelse og de dødes frelse. Vor lærer svarede, at uden tvivl ville evangeliets fyld findes i den del af pladerne, som endnu ikke er blevet oversat, men denne forklaring var ikke tilfredsstillende for klassens medlemmer. Vil De hjælpe os til en bedre forståelse?

Svar:

Det er i orden, at klassens medlemmer søger efter et bedre svar. Men det er temmelig *mærkeligt*, at nogen kunne tænke på, at Herren havde fremsat en usandhed, da Han gav denne åbenbaring. Det er ikke Herren, som tager fejl, men det er en fejl hos den, som betvivler udtalelsen. Findes der i noget medlems sind den tanke, at Joseph Smith havde bedraget folket ved at gengive noget i Herrens navn, som ikke var i fuld overensstemmelse med kendelserne? Lad os se lidt mere om-

hyggeligt og ydmygt på sagen, og så vil vi opdag, at der findes ingen fejl i åbenbaringen, men at Herren forkyndte sandheden.

Lad os allerførst se på, hvad Herren mener med »evangeliets fylde.« Han mente ikke dermed at ville bringe det indtryk, at enhver sandhed, der hører til ophøjelse i Guds rige, var blevet overleveret til nephiterne og var optegnet i Mormons Bog for at blive overleveret til ikke-jøder i denne uddeling. Heller ikke ville denne udtalelse indebære, at enhver sandhed angående det celestiale rige og ophøjelsen dertil skulle findes i Mormons Bog. Der er mange sandheder angående ophøjelsen, som ikke er blevet åbenbaret og heller ikke vil blive åbenbaret til mennesket, medens han er her i dødeligheden. Vi må indrømme, at det er en kendsgerning, at der er mange ting angående ophøjelsen, som ikke kan modtages nu og ikke angår det dødelige menneske. Disse sandheder blev ikke givet til nephiterne, heller ikke kan de gives til os i nutiden, for de vedrører ikke på nogen måde det, der er nødvendigt i vor dødelige tilstand, vi ville heller ikke kunne forstå dem, medens vi er i dødeligheden. Disse ting tilhører Guds rige og vil blive åbenbaret til dem, som opnår deres celestiale ophøjelse. Paulus har givet os nøglen til dette med følgende ord, skrevet til de korintiske medlemmer af Kirken:

»Jeg ved om et menneske, som er i Kristus, at han for fjorten år siden blev bortrykket indtil den tredje himmel (om han var i legemet eller uden for legemet, ved jeg ikke; Gud ved det).

Og jeg ved om dette menneske (om han var i legemet eller uden for legemet, ved jeg ikke; Gud ved det),

at han blev bortrykket ind i paradiset og hørte usigelige ord, som det ikke er et menneske tilladt at udtale.« (2. Kor. 12:2—4).

Det er tydeligt, at der er mange ting vedrørende ophøjelsen, som er reserveret uuddelige, herliggjorte sjæle. Den evangeliets fylde, som omtales i Lære og Pagter, henviser derfor til de frelsens principper, ved hjælp af hvilke vi opnår denne herlighed. Derfor har Herren i Mormons Bog åbenbaret alt, hvad der er behov for, for at lede folk, som er villige til at lytte til dens forskrifter, til en fylde af Guds riges velgjørelser. Mormons Bog indeholder altså virkelig alle de sandheder, som er nødvendige for ikke-jøder og jøder eller ethvert andet folk, for at berede dem til denne strålende ophøjelse i Guds celestiale rige.

Det er udenfor al tvivl, eller burde

være det, at Mormons Bog lærer os, at de første principper i evangeliet er: Tro på Gud, omvendelse fra synd, dåb til syndsforladelse, og den Helligånd's gave, samt lydighed mod den guddommelige lov, og at mennesket ikke kan blive frelst i uvidenhed om disse guddommelige sandheder. Den lærer os, at »ondskab aldrig var lykke«, og at intet menneske kan blive frelst uden at omvende sig fra sine synder. Herren sagde i meget bestemte vendinger til sine disciple:

»Intet urent kan indkomme i hans rige; derfor indgår ingen til hans hvile, uden de, der har vasket deres klæder i mit blod som følge af deres tro og omvendelse fra alle deres synder samt deres trofasthed indtil enden.« (3 Nephi 27:19).

I Mormons Bog finder vi den klareste udtalelse om de dodes opstandelse, der nogen sinde er blevet åbenbaret til mennesket. Lad det erindres, at der er nogle sandheder, åbenbaret i vore hellige pagter, som ikke er beregnet for verden. De viser sig naturligvis ikke i Mormons Bog. Frelseren lærte sine disciple mange ting, som de ikke måtte åbenbære for verden, og som kun tilhører dem, som har indgået deres pagter i retfærdighed. Ting af denne slags findes ikke i Mormons Bog eller i Bibelen eller i nogen anden udgivet bog.

Hvis der ikke findes nogen henvisning i Mormons Bog angående dåb for de døde, stiller vi det spørgsmål: hvorfor skulle det være det? Er ikke dåb for de døde nøjagtig det samme princip som det er for de levende? Svaret er naturligvis »Jo«. Der var ingen dåb for de døde før efter vor Herres opstandelse. Denne ordinance for de døde blev ikke udført, før Jesus havde åbnet vejen. Hvis der derfor ikke findes nogen omtale af dåb for de døde i Mormons Bog, beviser det ikke, at de ikke, efter Jesu opstandelse, hvis det var nødvendigt, kunne udføre sådanne ordinance, eftersom de havde præstedømmets fylde.

Og så skal vi erindre, at i omkring to hundrede år efter Herrens besøg til den nephitiske nation overholdt alle evangeliets principper. Børn under den rette alder blev ikke døbt, og vi kan udmærket tro, at i den periode med altomfattende retfærdighed blev børn, som havde nået ansvarsalderen, ikke forsonet.

Vi kan slutte, at Herrens udtalelse i Lære og Pagter ikke bliver overtrådt, thi dåb efter vor Herres opstandelse er nøjagtig den samme ordinance, som den var for hans opstandelse, og hvad de døde angår, er det blot en udvidelse til de døde af et princip, som er kommet

ned gennem tidsaldrerne fra begyndelsen.

Det er vor pligt at udføre alle de ordinance, der er nødvendige for de døde, lige meget hvornår de levede eller hvornår de døde, fra Adams tid og ned til nutiden. Vi har lært, at dette er *voort* ansvar, og at Herren til rette tid, efter at vi har gjort alt, hvad der står i vor magt, vil gøre det muligt gennem åbenbaring til frelse for alle de værdige døde gennem alle tidsaldrer. Det vil blive det store arbejde i Tusindsårsriget.

Den kritik, der her er rejst af et medlem af klassen, er kommet frem af og til i de forløbne år. Kan vi ikke få en ende på denne frugtesløse og unødvendige diskussion? For adskillige år siden fremsatte Præsident Charles W. Penrose i en Generalkonference følgende udtalelse:

»Nogle af vore brødre har ført en diskussion angående det evige evangeliums fylde. Vi har fået at vide, at Mormons Bog indeholder evangeliets fylde, at de, som holder af at diskutere, siger, at Mormons Bog ikke indeholder nogen henlydning til arbejdet med frelse for de døde, og at der er mange andre ting, der henhører til evangeliet, som ikke er behandlet i denne bog, og alligevel får vi at vide, at bogen indeholder »det evige evangeliums fylde.« Og hvad er så evangeliets fylde? Læs omhyggeligt åbenbaringen angående de tre herligheder, afsnit 76 i Lære og Pagter, og De finder der defineret, hvad evangeliet er. Der fremholdes den Evige Fader, og Jesus Kristus, Hans Son, og den Helligånd som de tre Personer i Treenheden — den ene Gud, Faderen, Ordet og Helligånden, alle tre er én Gud. Når folk tror på denne lære og adlyder de ordinance, som der tales om i den samme liste over principper, får man evangeliets fylde af denne grund: Hvis man virkelig tror, så man har tro på vor Evige Fader og på Hans Søn Jesus Kristus, Forløseren, og vil høre Ham, vil man lære alt om hvad der er nødvendigt at gøre for at frelse de levende og forløse de døde.

Når folk tror og omvender sig og bliver døbt ved guddommelig myndighed, og de får den Helligånd som en gave, modtager de det evige evangelium. Vi plejede at kalde det, og det kaldes nu således i åbenbaringerne, den »Helligånd's gave«, den Hellige Ånd, som går ud fra Faderen gennem det umådelige rum, som styrer, leder, oplyser, som er lyset i og af sig selv, hvilket er Intelligensens Ånd, sandhedens lys.« (General Conference Report, april 1922).

Joseph Fielding Smith.

Det stod i SEJERNEN for 100 Aar siden

1. August 1863

Tale af Præsident Heber C. Kimball,

afholdt i Bowery, Store Saltøstad den 6te Februar 1862

Aanden og Legemet udgør Menneskets Sjel; det ene er ikke fuldkomment uden det andet, ligesom vi ikke kunne blive fuldkomne i den udødelige Tilstand, uden dem, der ere gaadede forud for os, og de paa den anden side ikke heller uden os. For at Alt kan blive fuldkomment, maa der være en Gjenoprettelse af alle Ting i Himmelen og paa Jorden. Det, som vi kalde det nærværende Liv, har i Virkeligheden ingen Ende; det, som vi kalde Tød, er Evighed. Vi sage, at de ere døde, havde forladt dette Liv, som om de vare gaadede bort til noget andet Liv, men dette er ikke saaledes. At døe er ligesom at gaae fra et Værkelse til et andet, eller fra det ene Sted paa Jorden til det andet. Livet vedbliver at eksistere, skjøndt Legemet henvisner, men Sjælen eller Aanden, som boede i det, kan ikke forgaae eller tilintetgjøres. Vi læse om Mænd, der blev optagne; alligevel maae de undergaae en Forandring, omtrent som den, Døden bevirker, thi der er sagt, at alle Mennesker skulle døe og derefter dommes. Dette er ikke noget Nyt for Eder, Brødre og Søstre, men det er dog godt at tale derom, saa at vi bestandig kunne erindre, at vi skulle leve evindeligt i en eller anden Tilstand. Hvis ikke dette var saaledes, vilde Udødelighed være liig en unyttig Fortælling, og dette Liv maatte da gaae fuldstændigt i Opløsning ved Legemets Tilintetgjørelse. Ved noie at iagttage Evangeliets Forskrifter, kunne vi lære, hvorledes vi kunne leve for bestandig og hvorledes vi kunne faae vore Tabernakler igjen i den første Opstandelses Morgen og leve paa denne Jord bestandig. For at opnaae disse Velsignelser, maae vi leve saaledes, at vi kunne være dem værdige.

Der er ingen Synd, der er afskyeligere i Guds Aasyn, end Utaknemmelighed. Alle de Væsener, som høre til denne Jord, hvadenten de ere synlige eller usynlige, faae deres Ophold ved den. Himlene og Jorden ere forenede; den ene hjælper den anden. Dersom det Jordiske adskilles fra det Himmelske, eller det Timelige fra det Aandelige, saa døer det Timelige eller Jordiske; det ene er

nødvendigt for det andet til en fuldstændig Glæde og uendelig Vedvaren. Jorden adlyder den Plan, hvorefter den blev dannet; dersom den kunne bryde denne, maatte den være fordømt. Hvis vi bryder den Lov, efter hvilken vi blev dannede, forspilde vi vor Ret til Ophøielse og evigt Liv. Jorden er Moder til os Alle; ved den fødes vi og fra den modtager vi Styrke, ligesom et lille Barn ved Moderens Omhu. Vi skulle have Kraft til at velsigne og indvie Jorden til Gud, paa det hans Aand maatte forblive paa den bestandig, saa at det Jordiske, ved disse Egenskaber, maatte delagtiggøres i det Himmelske og blive helligt og beredt til at kunne taale Guds Nærverelse.

Det er ofte bleven sagt fra dette Sted, at vi er det lykkeligste Folk paa Jorden og at vi ere velsignede fremfor alle andre, hvilket er fuldkommen sandt. Vi boe her mellem Bjergene; vi kom ikke hertil efter vor egen Villie, men efter Herrens. Vi ere paa Bjergenes Toppe, hvor Propheten sagde, Guds Folk i de sidste Dage skulde være. »Og det skal skee i de sidste Dage, da skal Herrens Husets Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophøies over Høiene, og alle Hedninger skulle løbe dertil.« Det glæder de gamle Propheter at see de Ord, som de taledes, medens de vare her paa Jorden, gaae i Opfyldelse. Jesus gav en Lignelse til Phariseerne og de Skriftkloge, der lyder saaledes: »Hvilket Menneske af Eder, som haver hundrede Faar, og haver tabt eet af dem, forlader ei de ni og halvfemsindstyve i Ørken, og gaar bort efter det tabte, indtil han finder det? — Og naar han kommer hjem, sammenkalder han Venner og Naboer, og siger til dem: glæder Eder med mig; thi jeg haver fundet mit Faar, som var tabt. Jeg siger Eder: saaledes skal der være Glæde i Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve Retfærdige, hvilke ikke have Omvendelses behov.« Vi ere her paa Bjergenes Toppe; der var Glæde i Himmelen, da vi ankommede Sandheden og bleve samlede til den sikre Fold. De Faar, som endnu ere adspredte, behøve vor Hjælp

og Medlidendeh. Mange af dem, der allerede ere hjemsamlede, troe, at de behøve Hjælp fremfor alle Andre, og dog er der Tusinder, som endnu vandre udenfor den sande Fold. Vi skulle tidligere eller sildigere blive Frelserer for Menneskene, hvis vi ere trofaste, og vi skulle have Kraft til at forløse og frelse Menneskene ved den Forsonen, der skete ved Christus.

Hvorfor skulde de Faar, som ere i Folden og vel fødte, være misundelige paa et Faar, som jeg opsøger og muligens kan frelse? Dersom vi ikke kunne frelse et Menneske med den timelige Frelse, er det meget værre at forsøkke ham en aandelig. »Lader Eder frelse fra den vanartige Slægt.« Herved menes, at hvert Menneske skulle frelse sig selv, saavidt han kan. De Hellige, som endnu ere adspredte blandt Jordens Nationer, ere ligesaa gode som vi, men hidindtil have de ikke kunnet undflye den Trældom, hvori de ere. De have ikke Midler tilstrækkelig til at bevirke deres Udfrielse. Iaar vil der sandsynligvis blive givet Eder Leilighed til at indsamle de Faar, som endnu vandre om i Ørken, søgende det Ly, som vi, den store Faarfold, have fundet. Jeg erfarer, at Præsident Young agter at sende fem hundrede Vogne til Florence naar for at kjøre de Hellige herop. Nogle have tænkt, at saamange Vogne kunne ikke blive udrustede. De Vogne, der bleve sendte med forrige Aar, vare fuldt beledsede med Fødemidler og andre for Emigranterne nødvendige Sager, og saaledes ville de, vi sende iaar, ogsaa blive. Det er sandt, at »Gud hjælper Dem, der vil hjælpe sig selv.« Hvis vi sende Vogne ned efter de fattige Hellige, ville vi tabe derved? Nei, thi dette stemmer ikke overens med Guds Retfærdighed ei heller med hans Engles.

Hvilke ere Guds Engle? De ere Mænd, som vare trofaste i alle Ting og som udholdt alle Prøver; de ere Propheter, Apostler og Patriarker, som engang levede paa denne Jord og bar Vidnesbyrde om Sandheden af Guds og hans Sønns Evangelium — om det samme Evangelium, vi prædike. Dersom vi prøve paa at indsamle de Fattige, saa

vil Herren og hans Engle hjælpe os og aabne Veien for os, og naar vi vender tilbage til dette Land, vil han være bag os. Det er vor Ret at vandre fremad og vise os værdige til Herrens Velsigelser mod os. Om det ikke er Guds Villie, at vi skulle have Fremgang ved den Maade, paa hvilken vi handle, eller paa den Tid, vi ønske det, lad os da være tilfredse dermed, vidende, at vi have vist vor gode Villie. Naar Herren befaler os at gjøre Noget og vore Fjender forhindre os deri, da vil Gud kræve det af deres Haand og de maae betale det igjen og derved tilfredsstille Retfærdighedens Fordringer. Om Halvdelen af de Folk, vi indsamlede hertil, ikke ere sande Hellige, gjør dette dog ingen Forskjel, thi om der ikke er mere end een af ti, som virkelig er en Hellig, vil Herren dog bevare de ni uværdige Personer for den ene Godes Skyld. Om blot nogle faa oprigtige Hellige reise i Selskab med en Mængde Andre, der troe de ere Hellige, men i Virkeligheden ikke ere det, vil Herren dog holde sin Haand over de af Skibe, Jernbanetrain og Vogne, hvorpaa de reise; dette har jeg erfaret fra den Dag af jeg indkom i denne Kirke indtil idag. Gud er den samme idag som han var da Syndfloden kom over Jorden; han agter og elsker dem, der elske ham; således bør vi ogsaa elske og agte dem, der ere trofaste og oprigtige, og søge at hjælpe dem fremad. Vi have ikke bragt i Erfaring hvorledes de Hellige ere, der ere i Adspredelsen, ei heller have de nogen Kjendskab til os. De have maaskee viist for Brodrene i det Land, de ere i, at de ere trofaste og holde Guds Befalinger. Om blot eet Hundrede af Tusinde Hellige, som kommer herop, bliver trofaste, hvor stor Glæde vil der ikke være over disse i vor himmelske Faders Rige.

Brodrene burde være rede til, naar det bliver paakrævet, at kunne møde med deres Oser og Vogne for at gaae over Sletterne og hente de Hellige; hvis man ikke behøver alle, er det ingen Skade til at have dem rede, thi da kan de bruge dem til deres Markarbeide.

Vi nyde nu Nadveren. Idet vi nyde Brødet, lad os da bede vor himmelske Fader at gjøre vore Legemer stærke og at vi maae opnaae en høj Alder; naar vi nyde Vinen eller Vandet, som er Sindbilledet paa Christi Blod, lad os da

bede til Gud, at vort Blod aldrig maae flyde, uden det skulle være til Forfremmelsen af hans Rige og til hans Forherligelse. Vi ere i den sande Fold, hvor vi fodes med Livets Brød, Guds Ord, hvilket, dersom vi anamme det og gjøre derefter, vil være som en Kilde, hvoraf det evige Liv udrinder, og vi skulle aldrig blive tomme paa Kundskab om Gud, thi vi skulle blive deelagtige i hans Egenskaber. Min Bøn er, at vi maae være opfyldte med Guds Ord og Kraft, at vi kunne vise, vi staae i Forbindelse med ham, med hans Søn Jesum Kristus, med den Hellige-Aand og med alle de hellige Engle, Profheter og Apostler, der boe i Himlen.

Jeg vil gjøre endnu en Bemærkning om Englene. Gud sendte en Engel til Johannes den Døber paa Øen Patmos om hvilken Apostelen siger: »Og jeg faldt ned for hans Fødder at tilbede ham, og han siger til mig: gjør det ikke! Jeg er din Medtjener og dine Brodres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud.« Mennesket er noget ringere end Englene, som jo allerede have seiret over Døden, men naar Mennesket er paalagt det hellige Præstedømme og udsendt for at prædike Livsens Ord, er Forskjellen mellem ham og Englene mindre. »Om Englene hedder det, han bruger sine Engle som Vinde og sine Tjenere som Ildsue.« Naar Guds Tjenere forkynde Evangeliet, kunne de ansees som Engle. »Glemmer ikke Gjestfrihed, thi ved den have Nogle, uden at vide det, herbergeret Engle.« Guds Tjenere ere Engle i een Forstand, som ere udsendte for at samle Israel fra Verdens fire Hjørner. De Ældste i denne Kirke have tildeels opfyldt Jesu Ord, naar han siger, at To skulle være paa Ageren; den Ene skal annammes og den Anden lades tilbage; To skulle male paa Qværnen; den Ene skal annammes og den Anden lades tilbage. Disse Jesu Udtalelser ville uden tvivl vorde opfyldte førend hans andet Komme hertil. »Iigesom Noe Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være. Thi ligesom de i Dagenes før Syndfloden aad og drak, toge tilfægte og bortgiftede, indtil den Dag, der Noah gik ind i Arken; og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom, og tog dem Alle bort; saaledes skal og Menneskens Søns Tilkommelse være.« Der er i hundrede-

viis, som anamme Evangeliet ved os, men de faae ikke Guds Kraft og samles derfor ikke med Faarene i den sande Faarefold; paa den anden Side er der Mange tilbage i England, som jeg for sex og tyve Aar siden døble, som ere trofaste, efter hvad jeg erfarer; disse ville naturligviis blive indsamlet hertil i rette Tid. Englene eller Ældsterne i denne Kirke reise omkring foruden Pung og Taske og mangle Midler til at bringe disse trofaste Sjele med sig hertil; men vi vente paa Leilighed til at befrie dem førend den almindelige Odeleggelse udgaaer over Jordens ugdelige Nationer.

Herren sendte tre Engle til at vaae over Abraham og Loth i gamle Dage. De opholdt sig hos Abraham; Sara bagte Kager til dem, medens Abraham slagtede en kalv, ved hvilket de forfriskede dem efter at de havde todt Fødderne. Ved en Leilighed brodes Jacob med en Engel hele Natten, uden at kunne overvinde ham. Jacob havde fat i et Væsen, der besad Kraft og Styrke, som enhver anden Mand, og derfor kunde Jacob ikke mærke Forskjellen; den Fremmede var baade en Mand og en Engel. Vi paamindes hver Dag om, at vi skulle blive som Englene og som Gud; at være som Gud er at gjøre som han ønsker vi skulle gjøre. Herren foder de Onde med de Gode, han klæder de Retfærdige og de Uretfærdige, og er naadig mod alle hans Skabninger. Jeg seer tilfulde Nødvendigheden af at blive ædlere, ydmyg, trofast og sanddr. Dersom vi Alle tragte efter dette, Brodre og Søstre, da vil vor Løn blive stor. Ingen Velsignelse vil blive tilbageholdt for de Trofaste. Naar en Mand bliver sat til at presidere over os, lad os da have Tillid til ham og modtage ham som om han var en Engel, der kom fra Guds Nærværelse. Jeg ønsker, at I maae blive forstaae og skattere hvad jeg her har sagt og gjøre derefter.

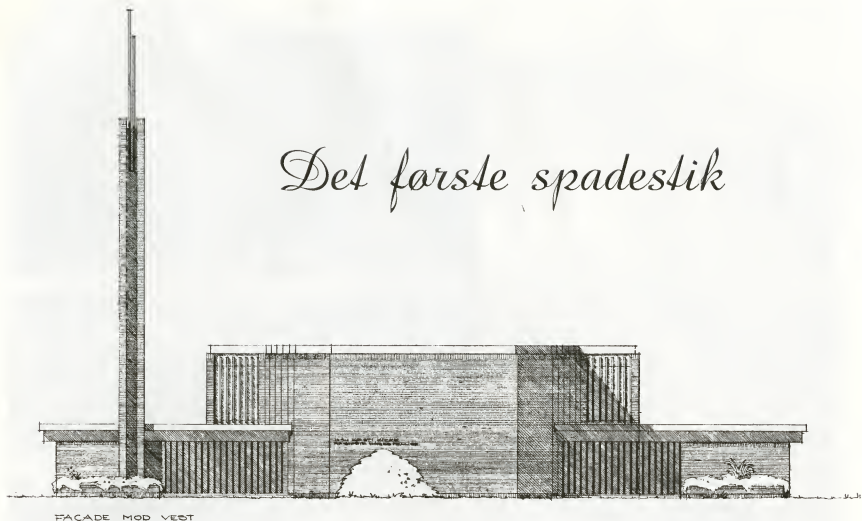
Den, der løfter sin Haand mod Guds Præstedømme paa Jorden, maaler sin Styrke med den Almægtiges. Hvis en Hustru, der ikke er trofast, søger at gøre Ondt for sin Mand, der er trofast mod Gud, føder hun Krig mod den Almægtige, og hun vil svinde hen og tilsidst forbande Gud og døe.

Maa Gud velsigne sit Folk, hvor det end er paa den ganske Jordens Kreds, er mit Ønske. Amen.

★ ★ ★

★ ★

Det første spadestik

Den projekterede nye kirkebygning i Søborg!

Den 29. juni, en dejlig lun eftermiddagsstund, samledes vi på Maglegårdsalle i Søborg for at foretage det første spadestik på den grund, hvor København Nordre Grens nye kirkebygning skal opføres. Tilstede var missionspræsident og søster Levi B. Thorup samt repræsentanter for Kirkens byggekomité, arkitekter fra kommunen og ca. 130 af Kirkens medlemmer.

Efter at grenspræsident Orla Rasmussen, Nordre Gren, havde budt velkommen, og vi havde sunget »Kom, kom, Guds folk«, og grenspræsidenten for Amager Gren, Tom Asmussen, havde indledt med bøn, talte først missionspræsident Levi B. Thorup. Han udtrykte sin glæde ved at kunne overvære begyndelsen til opførelsen af vor nye kirke, og han profeterede, at inden bygningen var færdig, ville vi være en stav, og ligeledes ville det skabe interesse om vort evangelium for ikke-medlem-

mer, efterhånden som byggeriet gik fremad.

Efter missionspræsidenten talte assistent hos Kirkens byggeleder i Europa, broder Karl Lagerberg, som skal forestå opførelsen af den projekterede bygning. Han udtalte, at han var glad for at have fået den opgave at hjælpe til med opførelsen af denne kirke. Lederen af det daglige arbejde, broder Martinus Anderson, talte ligeledes og sagde, at han var glad for at have fået det privilegium at lede dette arbejde, og at de byggemissionærer, som hjælper til, ville få en lærerig tid.

Lederen af Kirkens byggeprogram i Europa, broder Haydn Andrew, fortalte, at der havde været en del besvær med at få byggetilladelsen, men nu da det var i orden, havde man planlagt et byggeprogram, som skulle muliggøre alles deltagelse.

Alle fire talere udtrykte ønsket om

en ivrig arbejdsdeltagelse ved byggeriet, og de vidste alle, at de, som gav deres tid og kræfter til et arbejde, som var Herrens, også ville få store velsignelser herfor.

Herefter sang forsamlingen »Hav tak for profeten«, og broder Benny Lindén sluttede med bøn.

Alle gik herefter over og overværede, at missionspræsident Thorup og søster Thorup tog det første spadestik. Der blev herefter spurgt, om der var andre, som ønskede at tage et spadestik formedelt at aflevere 100 kroner! Det gav seks dejlige sedler til byggefonden, og samtidig viste det den store oftervilje, som er parat i os.

At vi alle må slutte op i samlet trop om arbejdet, byggefonden og de mennesker, der skal lede byggeriet, skal være min bøn i Jesu Kristi navn.

A. C. S.

Det
 1. spadestik
 til
 NORDRE
 GREN's
 nye
 KIRKE!

I
 T
 E
 K
 S
 T
 ←
 o
 g
 B
 I
 L
 L
 E
 D
 E
 R
 →

GENEALOGI

HAR DU LÆST NOGLE

GODE BØGER FORNYLIG?

Kendskab til kartoteksystemet er nøglen til en heldig undersøgelse på biblioteket eller arkivet. Det første skridt, når man skal benytte et bibliotek eller arkiv, er at blive kendt med det kartoteksystem og den katalogisering, der anvendes på det pågældende bibliotek eller arkiv.

Personalet kan give dig denne oplysning, men en personlig gennemgang af kartoteket vil ofte sætte dig i stand til at finde ud af det på egen hånd.

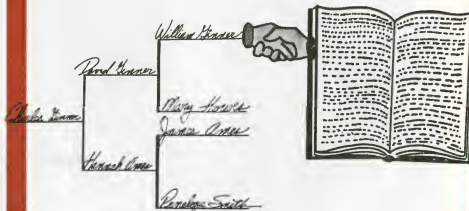

Før du går hen på biblioteket eller arkivet, skal du naturligvis være klar over navnet på den af dine forfædre, som du søger yderligere oplysning om.

Prøv først at se under efternavnet. Det vil sige, se om der findes en trykt genealogi, biografi eller historie, hvor den pågældende er opført. Nogle bøger giver i enkeltheder forfædrene til en bestemt person, andre giver enkeltheder om efterkommerne. Begge slags er værdifulde.

Når du finder en bog, som ser ud til at være interessant og vedrører sagen, så skal du sikre dig, at der er bevis på, at der er forbindelse mellem din forfader og den familie, som findes omtalt i bogen.

Åh, ja, et meget vigtigt punkt!!! Ikke alt, hvad der er trykt, er nødvendigvis korrekt. Og derfor må du være meget omhyggelig med ikke at acceptere enhver oplysning som en kendsgerning uden en omhyggelig og gennemgribende undersøgelse og tilstrækkeligt bevis.

Nogle af de trykte familiehistorier skaffer deres eget bevis i form af citater fra testamenter, skoder etc. Andre fremsætter blot oplysninger uden nogen som helst form for dokumentation eller bevis!

Sådanne beviser kan ofte skaffes fra de originale optegnelser, som kan bevise og supplere oplysningerne i de trykte familiehistorier.

Nogle af disse originale optegnelser (testamenter, skoder, folketællinger, kirkebøger etc.) er måske tilgængelige i trykt form eller på microfilm i selve det bibliotek eller det arkiv, som du benytter.

TID? STED?

Og nu til brugen af stednavneoptegnelserne. Naturligvis må man, før sådanne optegnelser kan blive til nogen nytte, vide

For det første — hvor og hvornår levede den pågældende forfader?

For det andet — hvilke optegnelser er tilgængelige for den tid og det sted?

Husk imidlertid på, at intet bibliotek eller arkiv i verden er komplet

for så vidt stedbetegnelser angår. Og derfor kan du ikke gå ud fra, at der ingen optegnelser er tilgængelige, blot fordi der ikke findes kopier af dem i et bestemt bibliotek.

Hvad gør vi med stednavneoptegnelserne?

For det første — find ud af i hvilken BY eller hvilket SOGN den pågældende forfader levede. Findes der folketællingslister eller andre officielle optegnelser fra den by — kirkebøger fra det sogn?

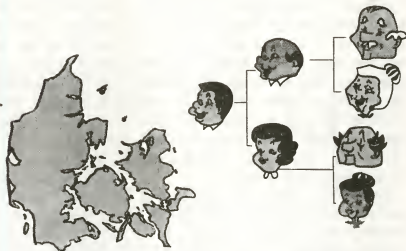
Find ud af, hvilke andre slags optegnelser der blev ført for den tidsperiode angående BY eller SOGN.

Så kommer vi til AM-TET. I hvilket AMT lå den by eller det sogn? Find ud af, hvilke optegnelser der blev ført på AMTS-basis og se efter, om nogle af dem findes i biblioteket, enten på film eller i trykt form.

Og endelig — hvilken STAT eller hvilket LAND lå dette amt i?

På denne måde — indenfor by (sogn), amt og land — finder man ud af, hvilke optegnelser der blev ført af de civile og kirkelige myndigheder på det pågældende tidspunkt.

Brug det bibliotek eller arkiv, der ligger nærmest. Men husk, intet bibliotek eller arkiv indeholder enhver genealogisk optegnelse fra ethvert land. Så når du har gjort brug af bøgerne og filmene fra bibliotekerne eller arkiverne, vil det måske endda være nødvendigt at gøre noget mere efterforskningsarbejde ved at skrive efter oplysninger fra bestemte lokale kilder, f. eks. oplysninger, som endnu ikke er tilgængelige på arkiverne, fra præsterne i de pågældende sogne.

Farvel til

missionspræsident

Levi B. Thorup og familie

Lørdag den 31. oktober 1959 ankom præsident Levi B. Thorup og søster Florence Thorup samt 2 af deres børn, Ronda og Bryce, til Kastrup Lufthavn for at påbegynde deres mission her i Danmark, efter at have modtaget kaldelsen fra det Første Præsidentskab til deres ansvarsfulde opgaver i et fremmed land.

Ganske vist stammer præsident Thorups foreldre fra Danmark, men trods alt var det en omplantning fra forhold, man var kendt med, til forhold man var ukendt med, i et land, som man kun periferisk var knyttet til gennem slægtskabsbånd. — Men I har klart det strålende, alle fire.

Præsident Thorup er fra Fontana, Californien, og har altid været fantastisk aktiv indenfor Kirken.

Således har han efter fuldført mission her i Danmark i årene 1929—1932, arbejdet i Salt Lake City, Utah, i GUF og i Søndagsskolen. Var præsident i ældsternes kvorum, og for den, der har set ham kaste en hold i kurven, når han spillede basketball, eller ramme en hold helt rent med battet, når han spillede soft ball, er det ingen overraskelse, men en ganske naturlig sag, at han også måtte være medlem af den komité, som organiserede den første soft ball liga i kirken.

Ja, utallige er de opgaver, præsident Thorup i tidens løb har påtaget sig i Kirkens tjeneste. Han var f.eks. fører på tempelpladsen i 8 år. Rådgiver i biskoprådet for Parleys Ward i 6 år. Var medlem af højrådet i Highland Stake. Rejste derefter til Californien, hvor han virkede som medlem af højrådet i San Bernardino Stake. Blev biskop for Fontana Ward. Rådgiver i samme stavs højræst-kvorum og underviste også i kirkens seminarium.

I 1936 blev præsident Thorup i Salt Lake Templet viet for tid og evighed til søster Florence Burgess, og det tør vel siges at have været alle tiders største gevinst for præsident Thorup, idet søster Thorup gennem hele livet trofast og kærligt har stået ved hans side og opmuntret og støttet ham, således at han har været istand til at udføre det store arbejde, Kirken altid har pålagt ham, til Kirkens fulde tilfredshed, og sidst at kunne udføre sin mission her i Danmark i næsten fire år på trods af et provisorisk familieliv, idet møder og rejser konstant har splittet familien som avner for vinden.

Idag har præsident Thorup den glæde at have hele sin familie samlet omkring sig her i Danmark, idet hans ældste søn, Burgess, netop er ankommet fra Utah efter overstået semester fra Brigham Young Universitetet.

Præsident Thorup og søster Thorup har under hele deres mission forsøgt at opildne medlemmerne til at præstere topydelser og følge de retningslinier, der nu engang er givet af Kirken, fordi han ved, at kun gennem hårdt arbejde og lydighed mod Kirkens principper kan vi få fremgang og høste velsignelser.

De har virket uendelig inspirerende og opbyggende på os medlemmer, idet de med energi og gå-på-mod har lært os, hvorledes man er istand til at passe Kirken 100 % sammen med alle andre pligter. Vi er jer megen tak skyldig for den uegennyttige tjenergerning, I har udøvet, og for den kærlighed, I har for alle medlemmerne herhjemme.

Tak, fordi I altid har forsøgt at handle i retfærdighed, så sol og vind er blevet delt lige. Tak for alle de gode råd, I har givet os. Tak for jeres dejlige inspirerende taler med de varme og per-

sonlige islet om »Flossie« og Levi B. Tak for den dejlige musik, vi har nydt og glædet os over. Ja, jeg ved, at enhver missionær, og jeg kan vel næsten tale på samtlige medlemmers vegne, er glade og taknemlige, fordi I altid har haft tid til at tage jer af vore personlige problemer og hjulpet os med at finde en løsning.

Tak til søster Thorups vilje og kærlighed til at fuldføre sin mission sammen med præsident Thorup. Tak for hendes trofasthed og villighed til altid at være parat til at forlade børn og hjem for at fare rundt med præsidenten fra Gedser til Skagen. Tak for jeres omsorg og for den Guds ånd, I altid har bragt med jer.

I juni 1963 modtog præsident og søster Thorup besked fra det Første Præsidentskab, at de i nærmeste fremtid ville blive afløst fra deres gerning i den danske mission. Afløsningen vil naturligvis først træde i kraft, når den ny missionspræsident, der er kaldet til at overtage ansvaret i missionen, ankommer til Danmark.

På samtlige medlemmers og missionærs vegne vil vi i den danske mission bringe præsident og søster Thorup en kærlig og varm tak for det store arbejde, I har udført. I kan rejse hjem i bevidstheden om et vel udført arbejde for Herrens sag. Et arbejde, der har givet store resultater, ja, så store resultater, at vi når som helst kan forvente en stav her i Danmark.

Tak for jeres hengivenhed og den kærlighed, I har vist os i disse fire år. SO LONG, — men ikke farvel. — Må Herren velsigne og bevare jer i jeres fremtidige kald og liv.

Broder Benny Lindén.

véd, hvem Han forlanger til det farefulde hverv, at frelse sjæle fra undergang. Ja, mine venner, Faderen véd, hvad Han gør, og dette burde være nok for eder.»

Tilhørerne bøjede deres hoveder, som om de skammede sig over deres tvivlende, frygtsomme tanker. Der indtrådte en dyb stilhed, der afbrødes af Een, der ligesom talte til sig selv: »At blive en frelser – at have lod og del i vor ældre broders gerning! O, tænk hvad det vil sige!« Den talende hævede sit hoved. »Må jeg gå, må jeg?« spurgte hun med spændt iver.

»Og jeg«, »og jeg«, kom det fra andre rundt omkring.

»Søster, du kan blive den ene af dem,« sagde han til den, der havde talt først. »Og nu må vi have en broder – ja, du broder, vil være skikket dertil.« Dette til Een, som trængte sig frem og bad om at blive valgt.

»Ja, ja,« fortsatte sendebudet, idet han venligt smilende så sig om i kredsen, »jeg ser, at Faderen kender eder alle.«

»Men,« sagde den søster, der var blevet valgt, med lidt usikker stemme, »hvad skal vi udføre? Kan vi ikke få det at vide?«

»Ikke altsammen,« var svaret. »I husker nok, hvad der er blevet lært eder, at et slør vil blive lagt over øjnene på alle dem, som indgår i den jordiske tilværelse, og at al erindring om denne verden vil blive taget bort; men så meget kan jeg fortælle eder, at fornedelst eders åndelige indsigt og moralske kraft vil I blive i stand til at udøve en retledende indflydelse på eders brødre og søstre i kødet, og i særdeleshed over eders egen slægt. Endvidere, når I hører vor ældre broders evangelium forkyndt, da vil det have en velkendt klang, og I vil annamme det med glæde. Da vil I blive lærere blandt eders samtidige og et lys for eders hele slægt. Eders virksomhed vil ikke blot strække sig til dem, der lever i kødet. Mange vil have forladt jordelivet i uvidenhed om Frelsens evangelium. For dem må evangeliets frelsende ordinancer udføres, så at de, når de en gang annammer sandheden, kan nyde de samme velsignelser. Dette arbejde er også en del af eders mission – at indgå i Herrens templer,

mand og kvinde, hver for sin egen slægt og der udføre disse ordinancer.«

En søster trængte sig undseligt frem og nærmede sig ham, der var blevet valgt, tog hans hånd og sagde, idet hun med et bønligt udtryk henvendte sig til sendebudet: »Må jeg også få lov at gå? Jeg tror, jeg kunne hjælpe lidt til.«

Den tiltalte smilte til hende, da han så, hvem det var, hun havde taget ved hånden.

»Det tror jeg nok.« sagde han, »men vi vil få at se.«

»Når skal vi gå?«

»Ikke endnu. Afvent Faderens villie – og fred være med eder alle.«

Da han forlod dem, hvilte en højtidelig stilhed over forsamlingen. Snart efter begyndte de at tale til hverandre indbyrdes om de vidunderlige ting, de havde hørt, og den kaldelse, der var kommet til nogle i deres midte.

Tider og årstider, nationer og folkeslag var kommet og gået. Millioner af Guds sønner og døtre havde passeret gennem den jordiske skole og var kommet til andre virkefelter, nogle med ære, andre med vanære. Guds åndelige intelligenser fik tilmålt deres stillinger og forhold alt efter deres utalige indbyrdes forskelligheder. Den af Faderen oprettede verdens-ordning førte til de tilsigtede resultater.

Tiden var imidlertid kommet, da Homan skulde forlade sit himmelske hjem. Han skulde nu gøre et skridt, som, uagtet det midlertidigt førte nedad, dog ville sikre ham muligheden for at nå til langt større højder. Delsa var endnu i sin første tilværelse. Ligeledes Sardus. De var tilligemed flere andre forsamlede for at byde Homan farvel.

»Vi véd ikke,« sagde Homan, »om vi skal mødes nede på jorden. Vore opholdssteder og kaldelser vil måske være langt fjernede fra hverandre, og vi vil muligvis aldrig se eller genkende hinanden før den dag, da vi igen mødes i vor Faders rige.«

»Een ting er jeg taknemlig for: Jeg har erfaret, at der aldrig før på jorden har været et mere belejligt tidspunkt, i hvilket vi kunne gennemgå vor prøvestand end netop nu.

Evangeliet findes der i sin fylde, og det altomfattende mørke er begyndt at vige. Slægten er kraftig og kan give os sunde legemer. Dersom vi nu er værdige dertil, vil vi uden tvivl blive bragt til verden af forældre, der kan give os de åndelige og legemlige fortrin, som er nødvendige for med held at kunne modstå de onde magter.«

Dette er ikke nogen ny lærdom, men de elskede at tænke på og samtale om dette herlige emne.

»Vi er blevet undervist om, at vi vil komme til at indtage netop den stilling, som vore forberedelser her gør os værdige til. Tilværelsen er uendelig og dens forskellige afsnit forbinder sig ganske naturligt med og fører over i hinanden, ligesom klasserne i en skole.«

Nogle er blevet beskikket til visse betroede stillinger. Fader kender os alle og véd, hvad vi vil udrette. Mange af de Ædle og Store har allerede forladt os, og mange er endnu hos os afventende Faderens villie.«

»En gang var jeg meget utålmodig. Det forekom mig, at alt gik så langsomt for sig; men nu kan jeg indse Faderens visdom. Hvilken forvirring ville der ikke opstå, om for mange på en gang tog ophold på jorden. De, som går forud, gør erfaringer, der skaffer os en bedre modtagelse.«

»Sardus,« sagde Homan, »jeg hører, at du har stor interesse for musik.«

»Dine ord udtrykker kun tildels det virkelige forhold, min kære Homan. Jeg har i den senere tid ikke kunnet tænke på andet.«

»Hvad er din mening om en person, der helt og holdent giver sig hen til et enkelt studium?« spurgte En.

»Jeg skulle lige til at sige, at jeg tror, der er fare forbundet hermed,« svarede Homan. »Jeg véd, der er nogle, som forsømmer alle andre pligter for at uddanne sig i en eller anden bestemt retning. Jeg tror, vi burde udvikle alle vor Faders gaver til os, men ikke tillade en enkelt af dem at blive vort eneste mål og tanke.«

»Husk på, at vi tager vore forskellige karaktertræk med os,« sagde Delsa. »Jeg tror, at din forklaring er rigtig Ho-

man. Det er godt at kunne opnå stor fuldkommenhed i en enkelt retning, men dette burde ikke virke forstyrrende for en harmonisk udvikling af hele vor karakter.«

»Jeg har lagt mærke til, Delsa, at du er en mester i at skildre skønheden og harmonien i Faders skaberværk.«

»Jeg?« spurgte hun, »der er ingen fare for, at jeg bliver et geni i den henseende. Dertil interesserer jeg mig ikke nok for det, selv om jeg beskæftiger mig lidt dermed.«

Således underholdt de sig med hinanden om de ting, der opfyldte deres hjerter. Deres stemmer forenede sig tilsidst i sang. De gennembevædes af de himmelske toners melodiske rytme. Efter en stunds forløb skiltes de, og Homan ville begive sig på vej alene, men da han vendte sig for at gå, rørte Delsa ved hans arm.

»Homan, der er noget, jeg gerne ville fortælle dig,« sagde hun. »Må jeg gå med dig?«

»Jeg vil i stedet gå med dig,« svarede han.

De fulgtes ad henad vejen.

»Jeg skal også snart sendes ned til jorden,« sagde Delsa.

»Er det sandt?«

»Ja, moder har sagt det til mig, og jeg har i nogen tid gjort forberedelser dertil. Kære Homan, jeg er så glad, men dog betages jeg af en underlig følelse ved tanken om dette ukendte, der forestår. O, om vi dog blot kunne blive klassekammerater i denne vor skoletid.«

»Fader vil måske indrette det således,« svarede han. »Han kender vore ønsker, og hvis de er retfærdige og til vort gavn, vil Han muligvis opfylde dem. Skal du snart gå?«

»Ja, men ikke så snart som du. Du vil gå først og berede mig et velkommen. Så vil jeg komme.« Hun så ham smilende ind i ansigtet.

»Ved tro kan vi se langt,« svarede han.

»Ja, vi lever ved tro,« tilføjede han.

Hånd i hånd fortsatte de deres vandring, ingen af dem talte, men de meddelte sig til hinanden gennem tavshedens langt mere udtryksfulde sprog. Himmelske melodier lød i deres ører; det skønne, himmelske landskab glædede deres øjne;

Guds, deres Faders, fred var i deres hjerter. De vandrede hånd i hånd for sidste gang i denne, deres første prøve-stand.

ANDEN DEL.

I.

»Også af sine gerninger kendes den unge.« – Ord. 20: 11.

Hvor det dog regnede! I to lange måneder havde himlens klare, blå farve holdt sig uforandret, men nu var den overtrukket med mørke skyer, der ligesom rørte ved jorden langs hele horisonten, udgydende deres længe opsamlede vand over de tørstige sletter, og oplødte de tørre marker og enge. Jorden var tørstig, og himlen havde tilsidst haft medlidenhed med den. Det regnede hele dagen. I grøfterne i den lille landsbys gader løb det sorte vand i stride strømme. Husmoderens baljer og spande under tagskægget fyldtes og løb over. Støvet blev skyllet af de lange rækker træer, der stod langs gadernes fortove.

En tæt regn faldt over hele dalen. Åen, der kom fra bjergene, og som bragte vand til byen og de omliggende marker, var almindeligvis mudret. Oppe i bjergkløften lige overfor byen syntes den at styrte ud over stenene med usædvanlig kraft, og det brune vand piskedes til skum. Byen dernede, markerne og haverne i hele dalen, var afhængige af denne lille flod for deres tilværelse. Gennem den lange, varme sommer blev dens vand ledet ud i mindre kanaler og grøfter ligesom grenene på et mægtigt træ, og bragte det livgivende element til dalens blomstrende vegetation; men nu var den ikke længere herre. Regnen strømmede ned på steder, hvor vandet fra åen ikke kunne nå op. Intet under, at

denne bjergstrøm syntes at harmes over at blive således sat i skygge.

Omtrent to mil fra byen, oppe på det højere liggende land, stod en hytte. Den var sammentømret af utilhuggede træstammer og havde et tag af tørret dynd. Store strækninger af lyngbevokset ørkenland omgav den på alle sider. Nogle få tønder land i hyttens umiddelbare nærhed var blevet ryddet, og de gule strå inddrak med begærlighed den velgørende regn. En hest stod i et skur, og i gården ved siden af en huggeblok og økse, lå en bunke lyngbuske.

Det blev aften, og endnu regnede det. Døren til hytten åbnedes, og en kvindes blege, ængstelige ansigt stirrede ud i halvmørket. Hun så ud over højdedraget og derpå op til bjergene. Gennem skyerne, der hang omkring toppene af disse, kunne hun se, at de højeste tinder var dækkede af sne. Hun så op på himlen og derefter igen udover sletten. Hun gik ind, lukkede døren og lagde en del brænde på ilden i komfuret. En lille pige sad i hjørnet ved komfuret med fødderne hvilende på pladsen foran dette.

»Jeg syntes, jeg hørte gamle Reddys klokke,« sagde hun, idet hun så spørgende på sin moder.

»Nej; jeg hørte intet. Stakkels dreng, han må være gennemblødt.«

Den vedholdende regn havde gjort taget utæt, og det indtrængende vand blev opsamlet i blikfade og spande opstillet her og der i værelset. Sengen var blevet flyttet adskillige gange for at finde et tørt sted, men til sidst måtte to mælkefade og en spand stilles op på den. Dryp, dryp, lød det fra blikfadene – og endnu regnede det.

Moderen gik igen til døren. Lyden af bjælder kunne nu tydelig høres, og i løbet af få minutter drev en dreng to køer ind i skuret. Moderen holdt døren åben, medens han stampede ind i huset. Han var en dreng på omtrent femten år med en bredskygget stråhat presset ned over sit brune hår, en luvslidt trøje, blå lærredsbenklæder med en lang flænge på den ene side, lasede sko, men ingen strømper. Han var våd til skindet, og en lille pøl af vand samlede sig

straks på gulvet, hvor han stod.

»Rupert, du er gennemblødt. Hvor sent du kommer hjem! Du må se at komme af klæderne,« udbrød hans moder med ængstelig stemme.

»Ah, dette er en vældig dejlig regn,« sagde han. »Tænk, mo'r, om vi nu blot havde fået denne skylle for to måneder siden ude på vor tørfarm*), sikken en høst vi så kunne have fået.«

»Du må se at få klæderne af, Rupert.«

»Å, det haster ikke. Jeg må først malke; desuden er leret vel sagtens skyllet af taget, efter hvad det ser ud til herinde. Det er vist bedre, jeg får hullerne stoppet til.«

»Lad nu det vente, du er så våd.«

»Ja, men jeg kan ikke blive mere våd, end jeg er, og jeg vil arbejde mig varm. Det går ikke at lade vandet sådan komme ind alle vegne – se her, der er en mudderpøl midt på søsters ryg, og hun véd det ikke.«

Han lo og gik ud. Det var ganske mørkt, men regnen var næsten ophørt. Med sin trillebør og en skovl gik han ned til en nærliggende kløft og fik et læs ler, som han med lethed kastede op på taget af den lave tilbygning. Derefter klatrede han op og fyldte hullerne ud. En halv times arbejde, og skaden var udbedret.

»Nu vil jeg malke med det samme, medens jeg er i gang,« sagde han til sig selv og gik ind til køerne.

»Jeg har holdt din mad varm,« sagde hans moder til ham, da han igen trådte ind i stuen. »Det er helt køligt. Hvorfor blev du så længe borte i dag?«

Rupert havde taget sit våde tøj af og fået noget tørt på, og familien sad hyggeligt bænket omkring det lille bord og nød med appetit det tarvelige måltid, bestående af grød og mælk. En lille lampe kastede et opmuntrende lysskær over bordfladen med de få retter og over moderens, drengens og pigens ansigter. Det lyste op i den lille stue og viste sengen, der nu var skubbet tilbage til sin sædvanlige plads, køkken-

*) Land, der ikke kan kunstig vandes.

skabet, hvis røde maling næsten var slidt af, og kastede et svagt skin på de få billeder, der hang på de ujævne, hvidkalkede vægge.

Det var et fattigt hjem, men lampelyset åbenbarede ikke nogen utilfredshed i ansigterne omkring bordet. Ganske vist var moderens ansigt magert og præget af sorg og modgang, der gav de endnu smukke træk et bestemt og alvorligt udtryk; men de to andres åsyn lyste af sundhed og lykke. Pigen gjorde sig tilgode med aftensmaden, varmen fra den muntert blussende ild og en historiebog, der lå ved siden af hendes skål. Skiftevis henvendte hun sin opmærksomhed på skålens og bogens indhold.

Drengen var i grunden denne families forsørger. Han havde redt sit hår tilbage fra panden, og hans kloge, ærlige ansigt lyste i lampeskæret. Han var stor og stærk, hærdet gennem strengt arbejde, og det ansvar, der kom til at hvile på ham siden faderens død for fire år siden, havde forårsaget, at han så ældre ud, end han var. Som svar på sin moders spørgsmål svarede Rupert:

»Ser du, kørerne havde forvildet sig ind i Dry Hollow, og jeg havde et forfærdeligt mas med at finde dem. Jeg kunne heller ikke høre nogen klokke. Dry Hollow bækken er voldsomt opsvulmet, og der er en stor sø deroppe nu. Vandet har banet sig vej gennem dæmningen og går ind i Dry Basin. Her bliver det holdt tilbage, således at der nu er en sø derinde ligeså stor som Browns Dam. Da jeg i dag stod og så på det indstrømmende vand og dammen, fløj der mig en tanke gennem hovedet – noget jeg hørte nede i byen sidste sommer. Og, mor, vi må gøre det.«

Drengens ansigt lyste af begejstring. Hans moder så forbavset på ham, medens hans søster glemte både skål og bog.

»Hvad må vi gøre, Rupert?«

»Vi må se at få Dry Basin, og jeg vil lave det til et reservoir, så vi vil have vand nok til vort land om sommeren, og det vil blive netop, hvad vi har brug for. Der er et lavt sted, som vi må fylde op, og opgaven er løst. Grøften vil

HVAD ANDRE SKRIVER OM OS

Kalundborg Folkeblad har bragt følgende artikel, illustreret med et billede af Salt Lake Templet:

Mormonerne i USA er meget aktive

Men også udenfor Amerika breder de sig

Mormonerne (eller »Jesu Kristi kirke af sidste dages hellige«, som de også kalder sig) har i de senere år følge den schweiziske evangeliske presstjeneste haft en usædvanlig fremgang i antallet af medlemmer både i USA og andetsteds i verden.

Den nuværende verdenspræsident for mormonerne, David O. McKay oplyser, at sekten får gennemsnitligt ca. 12.500 nye medlemmer månedlig verden over, og at det samlede antal nu udgør 2 millioner. I fjor dannedes 200 nye mormonnenigheder.

I USA har mormonerne over 18.000 missionærer, og de driver 68 missioner i andre lande. De har 15 hospitaler i Amerika, og af disse er adskillige uddannelsessteder for læger og sygeplejersker.

Høje poster i regeringen

Et stort antal mormoner indtager høje poster i regeringsadministrationen. 4 mormoner er

medlemmer af Repræsentanternes Hus, 3 er medlemmer af Senatet og 2 er guvernører (den øverste regeringspost i de enkelte stater i USA). I forhold til antallet af medlemmer i andre kirkesamfund er dette et meget højt tal.

Denne fremgang har vakt megen opmærksomhed i de store kirkesamfund i USA (lutheranere, katolikker, baptister og metodister o. s. v.) og givet anledning til overvejelser inden for disse. Man peger f.eks. på mormonernes meget energiske *personlige* aktivitet. Deres systematiske, uafledelige husbesøg, deres sociale arbejde, der bl.a. omfatter arbejdsformidling, gratis ophold på rekreativshjem for mennesker, der trænger til det o. s. v. Samt ikke mindst, at hver mormon må stille sig til disposition for sin kirke, hvorved antallet af lønede præster kan indskrænkes ganske væ-

sentligt sammenlignet med forholdene i de andre kirkesamfund.

I USA's kirkelige håndbog hedder det om mormonerne, at »der udgår en uhyre kraft fra deres missionerende virksomhed, og at de åbenbarer en tjenstvirighed, der langt overgår den, der findes i de store kirkesamfund i USA«.

Hovedtemplet i Salt Lake City, Utah

BOGANMELDEREN

At Søge Slægtens Spor

Anvisning på genealogisk arbejde

Alb. Fabritius og H. Hatt:

Håndbog i slægtsforskning

(278 s — kr. 41,50 — Schultz)

Fås hos Rosenkilde og Bagger,

Kron-Prinsens-Gade 3, København K.

På Tøjhusmuseet står et par salutkanoner — kaldet de »oldenborgske« — fordi Christian IV i 1633 lod dem støbe og dekorere med slægtens stamtræ i højt relief. Våbenskjolde og navneplader af form som blade kædet sammen i et tæt fletværk af grene, kviste, fra mundt til bundstykke. Da det vel ikke er mange mennesker beskåret at kunne gå på museet og der finde sin slægt støbt i jern, da vil det være godt på anden vis at kunne få vejledning i, hvor-

dan man skal begynde sin slægtsforskning. Den, der har læst denne bog og taget til efterretning dens vejledning i, hvordan en slægtstavle skal være, hvor man begynder, hvad den skal indeholde, og ikke mindst hvor man kan finde alle de oplysninger, som nu engang er nødvendige for at kunne skrive en anetavle. Bogen fortæller meget indgående, hvilke arkiver der står til rådighed, og hvad der kan findes i disse arkiver, og da vil man finde, at De udmærket kan bruge et langt liv for at komme igenem alle disse oplysninger for at få en slægtsfortegnelse så nøjagtig som muligt. Sammen med alle de gode oplysninger, som bogen giver, da fortæller den om glæden ved at finde sin slægt, at

lære sine forfædre at kende, og dette må være det genealogiske arbejdes ledetråd, kærligheden til sine henfarne slægter. Samtidig erfarer De, hvor i slægten De står og hvor Deres plads er i helheden, således som allerede den antikke verden erkendte det i de homeriske linier:

Ligesom træernes blade, således er menneskenes slægter, bladene strøs af blæsten til jord, men når skovene grønnes, bryder der friske på grenene frem ved vårens igenkomst, således er menneskenes slægter — en fødes, en anden forsvinder.

H. B. J.

Kvindelig Hjælpeforening

Kære søstre!

Jeg er så glad for, at jeg kan besøge jer endnu engang, før jeg forlader jer for at rejse hjem. Jeg har været så glad for vore små månedlige besøg i STJERNEN, at være i stand til at komme ind i jeres hjem og hilse på jer hver måned, når det ville have været umuligt at have besøgt så mange af jer personligt. Når I læser mit lille budskab, er det mit håb, at I vil føle den kærlighed, jeg har for jer alle.

Kvindelig Hjælpeforening står mit hjerte så nær. Jeg elsker dens aktiviteter, dens måde at bringe søstre nærmere til hinanden i forståelse, i kærlighed, i tålmodighed. Den giver os anledning til at tjene, til at studere, til at vinde kundskab, til at give af os selv til andre. Der er intet så smukt som de ord, som vor Kvindelig Hjælpeforening står for: »Kærligheden ophører aldrig». Søstre, hvis vi vil tænke over, hvad dette betyder, vil vi altid have gode Kvindelig Hjælpeforeninger, glade medlemmer, og vort vidnesbyrd om evangeliet vil altid blive ved at være stærkt. Lad os sammen læse, hvad Mormons Bog siger om kærlighed. I Moroni 7:43-48 læser vi:

»Og atter, se, jeg siger jer, at man ikke kan have tro og håb, uden at man er ydmyg og sagtomodig af hjertet.

Ellers er ens tro og håb forgæves; thi ingen, uden de sagtomdige og ydmyge af hjertet, finder nåde for Gud, og dersom et menneske er sagtomodig og ydmyg af hjertet og ved den Helligånds kraft bekendt, at Jesus er Kristus, da må han nødvendigvis have kærlighed; thi dersom han ingen kærlighed har, er han intet; derfor må han nødvendigvis have kærlighed.

Og kærligheden er langmodig og velvillig, misunder ikke, oplæses ikke, søger ikke sit eget. Forbitres ikke, tilregner ikke det onde, glæder sig ikke over uretfærdighed, men glæder sig ved sandheden; den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.

Derfor, mine elskede brødre, dersom I ikke har kærlighed, er I intet; thi kærligheden bortfalder aldrig. Hold derfor fast ved kærligheden, som er det største af alt, thi alt andet skal ophøre.

Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.

Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere, så I kan blive Guds sønner, at når han kommer, vi da må være ham lig; thi vi skal se ham, som han er. Gid vi må have dette håb og blive renset, ja, ligesom han er ren. Amen». Disse smukke ord tales til brødrene, men da vor store Kvindelig Hjælpeforenings-organisation valgte disse ord, som søstre skulle følge som et mønster, var det meningen, at Kirkens søstre skulle følge dem og bruge dem i deres liv.

Hver måned har vi givet en blomst for at udtrykke vor tak for en bestemt lille gerning eller et arbejde, I har udført i Kvindelig Hjælpeforening eller for at hædre nogen. Denne gang vil jeg gerne personlig give nogle blomster til jer allesammen, mine kære søstre, for de mange ting, som jeg altid vil huske om jer.

Jeg vil gerne give jer en blomst for jeres store forståelse og hjælpsomhed, når jeg ikke kunne tale jeres sprog.

En blomst for jeres store tålmodighed,

for jeres smil og gode humor og velgighed,

for jeres villighed til at følge mit

lederskab, for jeres begejstring for at tage imod praksis, for jeres opmuntring, når jeg trængte så meget til den, nye ideer og prøve at udføre dem i for jeres stærke tro på evangeliet og kærlighed til Kirken.

En blomst til jer for de mange timers arbejde, I har givet til andre, en blomst for de mange timer, I har brugt til at lave så smukke ting til bazarerne.

Og her er en stor buket til alle, som har prøvet så flittigt at gøre vore Syngende Modres kor så vellykkede. Jeg håber, at I vil vedblive at synge vore smukke sange ved vore konferencer.

Og en stor buket blomster netop til DIG, min kære søster i evangeliet!

Derfor, søstre, tag lidt tid af jeres travle dag og glæd jer over de blomster, jeg har givet jer, og vid, at de er givet til jer i taknemmelighed, i kærlighed og i oprigtighed. Og tag så én lille blomst og gem den bort, for den slags vil aldrig dø. Det er en »Førglemmigje».

Med kærlig hilsen, jeres hengivne

Florence B. Thorup.

EVIGE FORTJENESTER I 24 TIMER

Dagen er ved at være til ende, og mørket dækker det værelse, hvor kvinden ligger. Da sovnen endnu ikke har indfundet sig, gennemgår hun dagens begivenheder. Nogle aftener, de fleste aftener, er der følelser af tilfredshed og af at have udrettet noget. En gang imellem er der imidlertid en følelse af tomhed, der presser sig på, eller en følelse af mismod og selvbekræftelse.

Hun er nået til at inddelle sit arbejde i forskellige kategorier, medens hun genkalder sig dagen. Husarbejdet, havearbejdet, madlavningen: det er håndgribelige værdier, og hendes hjerte bliver varmt ved tanken om, at hun har givet sin søns skab en særlig omgang rengøring, som det havde trængt til i nogen tid. Hun glemte imidlertid igen at binde sine delphiniums op, men de småkager, som det lykkedes hende at bage, ville børnene være glade for til deres frokost og efter skoletid den næste dag.

Så vender hendes sind sig til de mindre håndgribelige værdier — den ånd hun havde skabt i hjemmet hos familien den morgen. Hvis hun ikke var blevet så længe i sengen, ville hun ikke have været gnaven, da børnene skulle gøre sig rede til at gå i skole, hvad der havde påvirket dem til gengæld, så de ikke »samarbejdede«, og havde fået dem til at gå hjemmefra i dårligt humør. Men babyen havde været pirrelig en stor del af natten, retfærdiggjorde hun sig selv, og derfor havde det været meget svært at komme op. Hendes sind vejer så disse begivenheder op mod hinanden i et forsøg på at nå til en løsning en anden gang. Hun aflægger i sit stille sind det løfte at sørge for en god ånd den næste morgen — lige meget hvad der sker — og ikke have stemmen selv i hurlumhejen med at skynde sig at få børnene afsted til skole. Hun vil hede om den styrke, der kræves, bestemmer hun, i en familieboen.

Hendes tanker går så over til hendes holdning overfor sin mand. Han kom hjem træt naturligvis og lidt bekymret over dagens resultat i forretningen. Måske kunne hun have ladet børnenes ønsker være et øjeblik og have taget sig mere tid til at byde ham velkommen og udtrykke sin sympati med hans temmelig øjensynlige modløshed. Profetens ord til Kvindelig Hjælpeforenings medlemmer løber

gennem hendes hoved: »Sig aldrig et gnavent eller uvenligt ord til jeres mænd ... Når en mand er nedtrykt af besværligheder ... trænger han til kærlig og venlig trost ... » Hun beslutter sig til at prøve og ikke føle selvmedlidenhed, men vise større kærlighed og forståelse overfor sin mand.

Hendes tanker bevæger sig derpå udenfor hjemmet. Hvad havde hun gjort den dag for at vise næstekærlighed? Intet, konstaterer hun, undtagen at være venlig overfor naboen ved siden af. Men i morgen har hun planlagt at udføre sit kredslørrindarbejde samme med sin kammerat — det vil være at gøre noget håndgribeligt for en næste. Med denne lykkelige tanke falder hun i søvn.

En sådan vurdering af ens daglige aktiviteter, så de passer til ens særlige situation, er en spore til en bedre levevis. Det meste af en sidste dages hellig kvindes tid er fuldt optaget. Men det er nødvendigt for ens fortsatte fremgang at være vågen overfor målet for enhver aktivitet.

Hvad man først må tænke på, er at udvikle en kærlig, en himmelsk ånd i hjemmet, for det ønskede mål er et celestialt hjem. Ingen anden aktivitet kan fortrænge betydningen af at udvikle harmoniske forhold til andre og vejlede børnene til et retskaffent liv. Dette er en sag, der først og fremmest angår en hustru og moder, så længe hun lever. Men hvor fører hendes aktiviteter udenfor hendes hjem og familie hende hen? Til vejledning i disse aktiviteter kan hun erindre sig det store bud, »Du skal elske din næste som dig selv«. Er det hendes mål og vandrer hun fremad imod det? Er hendes handlinger således, at de avler kærlighed til hende hos hendes næste? Stræber hun efter at lære at elske sin næste, eller tilbringer hun sin tid først og fremmest til sin egen forbedring, til sin egen fornøjelse eller sin egen glæde?

Enhver sidste dages hellig kvinde har fireogtyve timer om dagen at bruge. Summen af de evige værdier, som man gør sig fortjent til, er måske eller måske ikke lig fireogtyve. Nogle tjener måske kun fem minutter om dagen, andre kan tjene et fuldt mål. Regnskabet vil imidlertid komme til hver eneste kvinde, og medens det er dag, er det, som Profeten har skrevet, tid til at arbejde.

(Redaktionel artikel i *Relief Society Magazine*, maj 1963).

Musik

Glæde og tjeneste gennem sang og musik

»De, hvis kærlighed til og kundskab om musik sætter dem i stand til ikke blot at modtage men også at give, vil altid være de lykkeligste. Musik er nemlig, eftersom den består af harmonier, en selskabskunst, og aktivitet inden for musikken fører en af de største glæder, mennesker kan have, med sig«.

(Eric Clarke: *Musik in Everyday Life*).

At deltage er døren til glæde inden

for enhver aktivitet i musikken. Organisten, som lader de første velkomsttoner lyde til forsamlingen, og dirigenten, som leder forsamlingen eller koret i en sang, forstår, at de bidrager til at et møde bliver vellykket, og at det ligger i deres magt at indgyde en enheds-, fredens og ærbødigheds ånd i hjertene hos de tilstedeværende. Denne forståelse giver dem den dybeste glædesfølelse.

Medlemmerne af en forsamling, som

synger sammen, har følelsen af at høre sammen og indstiller sig gennem sangen på den åndelige glæde, som anledningen giver dem.

Den missionær, som gør brug af sine talenter inden for musikken, oplever større glæde og åndelighed i sit arbejde.

Den, som arbejder med en sang i sit hjerte, føler ikke dagens gerning som en monoton rutine.

Musik styrker de ædle tanker og

følelser og er en ideel måde at give dem udtryk på. Den øger venskabet, forståelsen og sympatien og udvikler kærlighed og familiesammenhold.

Musikken spreder frygten, angsten og bekymringen og erstatter dem med modtro og åndelighed. Den udvikler selskabelighed, personlighed, lederevner og ligevægt. Al deltagelse i musik leder til sundhed og disciplin af sindet, legemet og ånden.

»Litteraturen har givet livet en mening; musikken forstærker denne mening. At forstå musik er at have et

ekstra våben at kæmpe med i livets kamp« (Fra »*Music in Everyday Life*«).

Musikken som missionær

Musikken vækker interessen, hvilket er et af de første krav i missionærarbejdet. Musikken skaber, når der hører ord til den, ikke blot interesse, men den indbyder til opmærksom lytten. Når musikken er sat til inspirerende ord, opmuntrer den til tænksom overvejelse af teksten. Inspirerende musik, sat til hellige ord, fylder sindet med hellige tanker. Musikken har evne til

at varme det kolde, ufølsomme hjerte. At syngte vore egne sange, som handler om Evangeliets budskab, er ofte den nøgle, der åbner for en åndelig samtale, og som sommetider leder til omvendelse. Dame Clara Butt, den fremragende, engelske kontra-alt, sagde: »De sangere er heldige, som fik den første kundskab om musik, da de lå i vuggen, og hvis første lærer var den største af alle lærere: deres moder.«

*Kvindelig Hjælpeforenings
hovedbestyrelse.*

TRYLLERI I EDDIKEFLASKEN

af Margaret F. Maxwell

Hvilken nyttig tjener vi har i vor eddikeflaske! Altfor mange gange tænker vi kun på eddike som et middel til at sylte og henkoge eller til at lave marinade eller salatdressing. Men hav altid eddikeflasken ved hånden. Den kan være nyttig i praktisk talt hvert eneste rum i huset!

Garberoben: Hvis Deres mands uldne eller gabardine-benklæder eller Deres egen nederdel er blevet blankslidte, så læg tøjet glat ud på et bord. Dyp en klud i eddike, vrid den godt. Gnid det blanke sted med kluden, og det blanke vil forsvinde. Det er ikke nødvendigt at presse tøjet, og lugten af eddike vil forsvinde, så snart det er tørt. Prøv det samme, hvis De har lagt en søm ned på en ulden nederdel, hvor der vil blive en synlig rand, som ikke vil forsvinde ved presning.

Opholdsstuen: For at bevare afskærne blomster friske, så hæld to spiseskefulde eddike og tre teskefulde sukker i hver liter vand, der bruges til blomsterne.

Køkkenet: Eddike er nyttig både til madlavning og rengøring i køkkenet.

Hæld en teskefuld eddike i det kogende vand, så kan man koge et knækket æg. Prøv også lidt eddike i det kogende vand, når De skal lave pocherede æg, det vil holde dem sammen.

Hvis man vil have let, luftig ris, så hæld en teskefuld eddike i det vand, risen koges i!

For dem af os, der ikke kan lide lugten af løg på hænderne (og hvem kan det?) er det godt at gnide hænderne i eddike, så vil lugten forsvinde.

Hvis der er kommet for meget salt i suppe eller anden mad, så prøv at hælde en teskefuld eddike og en teske sukker i og varm op igen.

En blanding af ren eddike og salt er glimrende til at rense fint krystal så vel som flasker, der ellers ikke er til at få rene. Lad glassene og flaskerne stå nogle timer eller natten over med eddiken i, og vask dem så i rent vand.

Rustfri stålpander og gryder, forkromede haner, håndtag og »duple-ditter« på brødristeren, køleskabet o.s.v. skinner som nye, hvis de gnidtes med en klud fugtet med eddike.

Rengøring: Hæld $\frac{1}{4}$ kop eddike i en

spand rent, varmt vand, når De skal pudse vinduer, det får dem til at stråle. Til ferniserede eller lakerede gulve, døre og andet træværk kan bruges det samme, men sørg for, at den klud De renser efter med, vrides så tør som mulig.

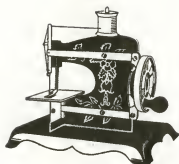
Når De skal have hovedrengøring eller håndværkere, så hav eddikeflasken ved hånden til at fjerne malerpletter fra glas og til at blødgøre tørre malerpensler. Og hvis De nogensinde har prøvet at fjerne gammelt tapet fra væggene, vil De være glad for dette tips: gnid tapetet med sand, så væsken kan trænge ind i det. Sprøjt derefter tapetet med en blanding af $\frac{1}{4}$ kop eddike til hver liter varmt vand. Lad det få lov til at suge i ca. 5 minutter, og skrab det så af.

Reparation af møbler: Gnid ren eddike med en pensel på sammenføjningen på de gamle stole eller andre møbler for at løse og fjerne gammel, tør lim.

(Fra *Relief Society Magazine*, maj 1963)

Syning

SYNING IV

Sømme og afslutning på sømme

En søm er det middel, hvormed man samler to stykker stof. De fleste af vore klæder hænger sammen ved hjælp af sømme. Man kan også skabe mange interessante linjer, faconer og pyntesømme. De er lette at udføre, men netop derfor skal man passe på, at man ikke tager overlegent på det arbejde og ignorerer nogle af de små ting, der skal iagttages, når man vil have pæne sømme. De er lette at udføre, men netop derfor skal man passe på, at man ikke tager overlegent på det arbejde og ignorerer nogle af de små ting, der skal iagttages, når man vil have pæne sømme. Før man i det hele taget syr en søm, bør man prøve maskinens sting og spænding på et stykke af det stof, man skal sy sømme på. For at kunne lave en pæn maskinstikning er det altid vigtigt, at nål og tråd passer til stoffet. Alt for svær tråd laver en stiv søm; er tråden for fin, vil den ikke holde.

Sømme skal sys nøjagtigt og med den rigtige spænding. Brug aldrig en nål, der er stump eller bøjet. Sørg for, at undertråden er spolet jævnt, og at under- og overtråd er af samme finhed.

Sidesømmen kan man kalde for grund søm. Med en eller anden af variationerne for afslutning kan den anvendes på næsten alle slags stoffer og klæder. Den form for afslutning, man vælger, bestemmes af hvor smuk man ønsker den, hvor megen tid man har til rådighed og det stræk, sømmen skal udsættes for, både når man har klædningen på, og når den skal vaskes.

Sømafslutninger anvendes hovedsagelig for at hindre, at stoffet trevler, men de har også andre funktioner: at gøre klædningen pæn på vrangen også; at dække de hårde kanter, som det er ubehageligt at have lige mod huden, og at sørge for, at sømmen i tynde stoffer helst ikke ses på retten.

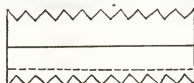
Sidesømmen får man ved at lægge to stykker stof sammen med retsiden mod hinanden og sy dem sammen. Hold dem sammen med knappenåle eller ri dem sammen og stik dem så. Fjern nåle eller ritråd og pres sømmen ud. Afslut kanterne efter en af følgende instruktioner; brug den metode, der egner sig bedst for stoffet:

1. *Takket kant.* — God til stoffer, som ikke så let flosser. Anvend en takkesaks, men pas på kun at klippe lige i kanten, så sømmen beholder sin ful-

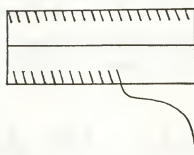
de bredde. I svære stoffer, som har tendens til at flosse, kan man først takke kanten og derefter sy en stikning lige inden for takkerne.

2. *Kastesting.* — Er stærkere end den takkede søm; nyttig til afslutning af alle slags kanter, særlig hvis stoffet er for svært til andre afslutninger. Hvis

1. Takket søm

Takket og stukket søm

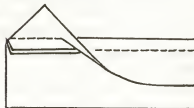
2. Søm med kastesting

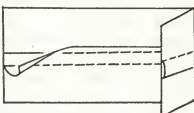
3. Vendt og stukket søm

4. Rullesøm (trillesøm)

5. Fransk søm

6. Fladsøm

man kan zig-zagge på sin maskine, giver det en pæn, fast kant. Hvis man er nødt til at ordne den i hånden, klipper man først kanten til og syr derefter skrånst over — ikke for tæt. Sømme ved ærmegab og i taljen kastes sammen.

3. *Vendt og stukket søm.* — En meget almindelig og stærk søm til lette og lidt sværere stoffer, som flosser. Buk trevlekanten om og stik så tæt som mulig ved folden.

4. *Rullesøm (trillesøm).* — Bruges som afslutning på sømme i lette stoffer, som f. eks. mousseline, batist og organdi. Begge **kanter rulles** og stikkes let på maskine eller i hånden, så stoffet ikke flosser.

Foruden de oven for nævnte sømme, er der to andre sømme, som er meget anvendt, hvor man skal bruge en stærkere søm, en der kan holde. Sådanne sømme som børnetøj og sportstøj slides meget og vaskes ofte. Her er en almindelig sidesøm ikke nok. Følgende to sømme vil opfylde mange, nyttige formål:

5. *Fransk søm.* — En indersøm, særligt beregnet på lange, lige sømme i tyndt eller let stof, der vaskes ofte, f. eks. undertøj, babytøj og pigekjoler. Stik først en almindelig fladsøm på retsiden af stoffet, som vender vrangside ind, men sy den smalt. Klip trevlekanten lige. Pres godt og vend stoffet, således at retsiden vender mod hinanden. Pres lige i stikningen. Buk om, pres igen og stik lige uden for trevlekanten. Jo tyndere stoffet er, des smallere bør sømnen være.

6. *Flad, ombukket søm.* — En stærk søm til børnetøj og sportstøj, herreskjorter og pyjamas og damebluser. Sæt knappenåle i eller ri sømmen fra retsiden og stik den. Pres til den ene side. Klip af den underste kant.

Pas på, at der hele tiden er ilge langt mellem de to stikninger.

Foruden disse sømme er der talrige variationer, som kommer ind under pyntesømme. Pladsen her tillader ikke, at vi kommer ind på dem, men vi foreslår, at de, som selv syr, finder dem i en af de mange håndarbejdsbøger, der findes.

(Relief Society Magazine, juni 1958).

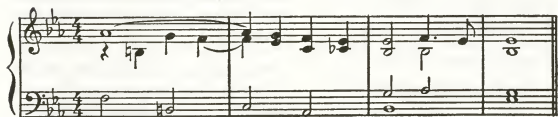

Søndagsskolen

Nødværs for august:

For Senior og Junior Søndagsskolen:
»Dette er mit legeme, som gives for
jer; gør dette til ihukommelse af mig!«
(Luk. 22:19).

Søndagsskolesang for august:

»Vær velkommen, søndag morgen.«
(Nr. 88 i den blå sangbog).

»Vær velkommen, søndag morgen«, forfatter R. B. Baird, komponist Ebenezer Beesley.

Her har vi en gammel sang fra vore søndagsskoleers første dage. I de dage var det kun børn, der deltog, nadveren var ikke en del af dette møde, og gudstjenesten blev ikke afholdt i forbindelse med søndagsskolen, som vi nu har det.

Teksten antyder, at vi synger glad til hinanden, byder hinanden velkommen til det bedste sted, der findes søndag morgen. Selv om ordene ikke er henvendt direkte til vor himmelske Fader, må vi ikke desto mindre huske på, at vi synger dem foran Herren, i Hans hus og på Hans hellige dag.

Salmistens ord kan anvendes her: »Halleluja! Syng Herren en ny sang, hans pris i de frommes forsamling.« (Salm. 149:1).

Nærværende sang er ganske vist ikke en ny sang, men af og til synger vi nye sange. Hav blot i erindring, at Bibelen anbefaler nye sange. Altså: »De fromme skal juble med fryd, syng på deres lejer med fryd.« (Salm. 149:5).

Disse instruktioner til de hellige i gamle dage er lige så gyldige og henvender sig lige så meget til de hellige i

disse sidste dage. Lad os derfor fylde vore lunger, og syng med fuld styrke til Herren, vor Skaber. Vi er sidste dages hellige. Lad os syng som dem vi er, så vor himmelske Fader kan være i stand til at kende os.

Til sangledere og organister:

Musikken til denne sang er interessant, hvis vi vil analysere den. Den blev skrevet som en duet for børn — drenge og piger — med drengenes stemmer stadig uforandret. Den var ikke beregnet til 4-stemmig sang for kor eller 4-stemmig forsamlingsang. Interessen ligger i melodien og den ledsagende altstemme. Vi må i dag tilpasse den på rette måde til vore dage.

Allerførst, lad aldrig mændene syng en altstemme, for en alt sunget en oktav lavere lyder ubehageligt. Det er ikke musikalsk. Det betyder derfor, at alle mændene skal syng enten melodien eller bassen. Bassen er ganske uinteressant og drøvende. Altstemmen er altså kun beregnet for kvindestemmer.

For det andet ligger melodien temmelig højt, i virkeligheden alt for højt med vore dages højstemte klaverer og orgler. Den bør derfor transponeres ned

til C-dur. Dette vil være en vidunderlig øvelse ved forberedelsesmødet. Og det vil give vidunderlige resultater, lover vi jer.

For det tredje, hvis I er virkelig ivrige efter at opnå den bedste lyd, så lad alle mændene syng melodistemmen sammen med soprannerne. Alle store komponister har forstået og praktiseret dette princip. Da Tsjaikowsky skabte sine bedste ting, holdt han melodien fast ved at lade den spille af anden-violinerne, fordoblede den en oktav højere af første-violinerne og tredoblede den derefter af cello'erne en oktav lavere. I kraftige messingblæserkompositioner bliver melodien spillet ikke alene af klarinetterne og trompetterne i niveau med soprannerne, men understøttes af eufonerne og undertiden endda af trombonerne, en oktav lavere. Resultaterne er forbausende.

Hvis I altså ønsker at få virkelig kraft og styrke i denne sang, så syng den i C-dur og lad alle syng melodistemmen. Lad orglet sørge for harmonierne. I fællessang er der styrke. Een herre, een tro, een dåb, og for at få kraft i forsamlingsange, så syng een fælles stemme.

Alexander Schreiner.

Jeg sad og så ned i græsset og opdagede en humlebi, der krøb ind under en græstot, lidt efter kom den uden og fløj bort, der gik et stykke tid, så var den der igen, og det samme gentog sig. Jeg sad og fik lyst til at vide, hvad der var derinde, og tænkte på, hvor lidt man kender til den verden, man lever i, og hvor sparsom menneskets viden er på mange punkter. Selvfølgelig er der nogen, der ved, hvad der er derinde under græstotten, og at jeg ikke ved, hvad der foregår, er forsåvidt min egen skyld, jeg kunne jo bare undersøge det, men af en eller anden grund gør jeg det ikke. Vil jeg vide, hvorfor jeg ikke vil undersøge dette problem, må forklaringen blive, at jeg er ligeglad med, om jeg har kendskab til dette spørgsmål eller ej. Hvis en anden vil fortælle mig historien, så vil jeg gerne høre den, men selv have arbejdet med at finde ud deraf, nej, jeg har nok i forvejen.

Denne sidste sætning kunne der skrives side op og side ned af, der er i tusindvis af mennesker, der har nok i forvejen, for der er sørgt godt for beskæftigelse på alle døgnets tidspunkter. I en avis strålede en stor annonce mig imøde, der fortalte mig, at nu var der »9 Peter Wimsey Romaner« i lommeformat i handelen, så nu kunne jeg sikre mig god og spendende læsning i

sommerferien. Og skulle jeg ikke falde for fristelsen, så var der oceaner af tilbud på andre områder, i enhver forretning, man kommer ind i, overvældes man af tilbud fra alle sider, sidste nyheder på alle områder i TV og båndoptagere, i hatte og tasker, sko, beklædning, isskabe og biler, til det sidste kan man få pyntefølge, ekstraspjeler, fodpumper, sikkerhedsseler, polerevanter, DK-plader i plastik, i emaille, i crom, i blik o. s. v., o. s. v.; et sted stod med store bogstaver: vær god ved Dem selv, ryg Rothchild: Jo, der er skam sørgt for underholdning i fritiden, og menneskene har også nok i forvejen, og skulle det ikke være tilfældet, så er det ikke tilbud, der mangler. Der er sørgt så godt for underholdning, at dagene går, og der bliver ikke tid til at undersøge eller tænke nærmere over ting, der ikke kommer »velfærdet« ved.

Til alle søndagsskolelærere, der har fået den opgave at give lektier ud fra skolebogen, som bruges i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, vil jeg sige, det er virkelig en opgave at tage konkurrencen op mod livsværdier som ovennævnte, og den eneste måde at gøre det på er at få kirkens medlemmer interesseret i lektion. Lad os undersøge vort materiale, lad os som lærere vide mere om stoffet, end der er nødvendigt, vid, at der høstes, som der sås, og

der læres fra sig, som man selv ved, og for eleven gælder det samme, at man modtager alt efter den indsats, man gør. Her får man intet uberegtiget, hverken mere eller mindre, og er det ikke den højeste retfærdighed, og er det ikke visdom? Alle I, som ofrer jeres fritid for at lære vor profets lærdomme videre, på jer hviler det ansvar at opfylde de ord, der er sagt, at vi skal læse de »allerbedste bøger«, lære af hinanden og søge uddannelse på alle områder. Det sidste gælder også de ældre medlemmer, vi kan lære lige til vor sidste stund, og der er intet, der er for svært, hvis man virkelig ønsker at erhverve det af et oprigtigt hjerte.

Til næste konference vil vi tale om biblioteker og bøger, der kan have værdi for søndagsskolen, og til næste år vil vi se at få det således, at vi har den samme lektie i alle kirker, således at hvis vi besøger hinanden, vi så kan følge med lige meget hvilken kirke, vi kommer i. Hvis nogen i de forskellige grene er i besiddelse af gode og lærerige bøger, som de kunne tænke sig at skænke kirken, modtages de med tak i kirkerne med det for øje at oprette et bibliotek til gavn for alle.

På forhånd tak og på hovedbestyrelsens vegne
Knud Edsberg.

HVEM SKAL JEG UNDERVISE?

»Alle dine børn bliver oplært af Herren, og stor bliver børnenes fred.« (Es. 54:13).

Jesu store mission var at lære alt folket det evige livs principper. For Ham var alle Guds børn værdige til at blive undervist.

»Da han så folkeskaren, gik han op i bjergene, der satte han sig, og hans disciple kom hen til ham. Så tog han til orde, lærte dem« (Matt. 5:1—2).

Han lærte folk retfærdighed:

»Til nogle, som stode på sig selv, at de var retfærdige, og ringede de andre, fortalte han denne lignelse:« (Luk. 18:9).

Han underviste stormænd:

»Og en rådsheer spurgte ham og sagde: Gode Mester! Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?« (Luk. 18:18).

Og Han underviste de egensindige:

»(Jesus gik ind i Zakæus' hus). Men alle, som så det, knurrede og sagde: Han er taget ind som gæst hos en syndig mand og Jesus sagde til ham Thi Menneskesønnen er kommen for at opsoge og frel-

se det fortabte.« (Luk. 19:7,10).

Han underviste dem, som kom til Ham, og Han opsogte dem, som trængte til Hans lærdomme. Han ledte sine apostle til en forøget tro, og Han instruerede sine disciple til: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple idet I lærer dem« (Mat. 28:19,20).

Som søndagsskolelærer spørger du måske: »Hvem skal jeg undervise?«

Dit kald til at blive lærer var et direkte kald fra Mesteren til at tage dig af alle Hans lam. Undervis dem, som kommer for at dyrke Gud sammen med dig og lære af dig. Søg dem ud, hvis navne findes i medlemsprotokollen, men som ikke kommer til søndagsskolen. Find dem ved personlig henvendelse til hjemmet, ved telefonopringninger, breve eller kort og indbydelser fra andre af klassens medlemmer. Som søndagsskolelærer er du ansvarlig for at gøre alt, hvad der kan gøres for at fremme oplysningsarbejdet.

Efterlev selv evangeliet! Forbered, med kærlighed og forståelse i dit hjerte, lektiematerialet så godt, at det ved fremførelsen kan lægge grundvolden til

al fremtidig forståelse af evangeliet. Undervis i de principper, der fremsættes i lektierne, på en sådan måde, at de henvender sig til hver enkelt af klassens medlemmer. Vid, hvor du ønsker at komme hen og hvorledes du kommer der, så du kan holde fast ved mulige fremtidige medlemmer, når de til slut siger ja til at komme.

Begejstring er smittende. Børn holder af at tale om ting de gør. De deler deres iver efter at leve og at lære med deres legekammerater og skolekammerater. Hvis du er den slags lærer, som kan skabe en sådan begejstring, kan du måske få lejlighed til at undervise mange andre, hvis navn endnu ikke findes i din medlemsliste, men som er Guds børn.

»Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har fort til mig i min Faders rig, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!« (L. & P. 18:16).

Margaret Hopkinson
 (Fra The Instructor)

Gensidig Forening Uddannelses

HVIS JEG VAR *teenager* ville jeg bruge min »Aladdinlampe«

Af Marion D. Hanks af *De Halvfjerdeds' Første Råd*

De fleste unge mennesker kender historien om Aladdin, hvorledes hans kostbare lampe blev ombyttet med en mere strålende, skinnende lampe, som i øjeblikket syntes meget ønskværdig og tiltrækkende, men som viste sig at være værdiløs og unyttig. Skurken i historien var en rænkefuld mand, som kendte værdien af den gamle lampe, og som i en ond hensigt fik fat i den ved sit lokkende råb: »Nye lamper for gamle«. Den tragiske skikkelse i historien var Aladdins hustru, Gulnare, som ikke havde lært værdien af den uvurderlige lampe og som byttede den bort for noget, som syntes ønskværdigt, men i virkeligheden var billigt, vægte og utilfredsstillende.

Hvis jeg var teenager, ville jeg ønske at forstå at anvende princippet i historien om Aladdin i mit eget liv. Jeg ville ønske at forstå den umådelige betydning det har for min personlige lykke at skønne på og ære det kostelige lys, som jeg er blevet vel-signet med. Jeg ville håbe, at jeg ville blive gjort opmærksom på den store værdi af evangeliets lys i mit liv og af det frihedens lys, som er min arvelod. Jeg ville også lægge mærke til, at umoralske og bedrageriske og uhæderlige folk stadig vandrer på gaderne i mit nabolag og i min by og i gangene i min skole og prøver på at få mig til at bytte de lamper, mine forfædre gjorde rede til mig, for deres skinnende »nye lamper« af korruption og vantro og ladhed og illoyalitet.

Jeg ville søge efter og bede om lærere, som kunne hjælpe mig til at forstå, hvad der er varige værdier, og hvad der ikke er, og om kammerater, med hvem jeg frit og glad kunne finde og glæde mig over det, som er af varig værdi. Jeg ville håbe aldrig at blive uklog nok til at bytte et langt liv og en evighed af

fred og selvrespekt for nogle få minutter med utilstedeelige og tvivlsomme »glæder«.

Hvis jeg igen var teenager, ville jeg leve med en større grad af den tillid til Gud og sejren i hans oprindelige formål, som menneskene kalder »tro«. Jeg ville med større glæde erkende den overbevisning i min sjæl, som menneskene kalder »vidnesbyrd«, idet jeg er klar over, at det at vide, at evangeliet er sandt, og ikke kræver, at man ved alt, hvad der er at vide om det, eller at man kan besvare alle de spørgsmål, folk kan stille, men at et vidnesbyrd er en Guds gave, en overbevisning, som man har fået på åndelig vis, at så langt vore oplysninger og erfaringer og følelser rækker, ved vi, at evangeliet er godt og sandt.

Min tro og mit vidnesbyrd ville vokse sikkert og frugtbart, efterhånden som jeg kommer til at lære, hvad de fleste af os ikke forstod, da vi var teenagere — at omvendelse ikke blot er for dem, som har gjort de »store« fejltagelser, men at det er det princip at forbedres og vokse, gennem hvilket ethvert Guds barn bestandig må søge at overvinde svagheder og holde sig skadesløs for fejltagelser. Da jeg ved, at min himmelske Fader elsker mig med guddommelig nåde og oprigtighed, og at han har lovet at tilgive og glemme og aldrig omtale mine fejltagelser, hvis jeg virkelig og ydmygt omvender mig, ville det give mig fornyet styrke til at være lydig og større ompenning til at opgive mine fejl og vokse mere til at blive den person, jeg gerne ville være.

Jeg ville gerne kende den virkelige glæde ved at hjælpe andre. Jeg ville prøve at blive den sjældne teenager, som tidligt har lært den virkelige fornøjelse, det er at standse op for at hjælpe den stran-

dede motorfører eller den overlæssede kunde eller det forskrækkede barn eller den overbeholdende unge moder. Foruden at holde budene og hjælpe med til at gøre verden til et lykkeligere sted, ville jeg på den måde have virkelig sjov — og næsten uden nogen konkurrence! (I det mindste, indtil jeg har hjulpet med til at sprede ideen rundt!)

Jeg ville holde fast ved, at lidt af min tid hver dag blev helligt mig selv til roligt at kunne tænke eller meditere eller læse gode bøger. Jeg ville prøve at læse lidt af den »gode« litteratur hver dag. Jeg ville sørge for at få en globus eller et verdensatlas, og jeg ville gøre mig bekendt med andre steder og andre folk ved at læse dagens aviser og tidsskrifter og store rejsebeskrivelser. Jeg ville kende geografien i den verden, som vi lever i, og som bliver mindre og mindre — og jeg ville lære, at min verden er befolket af menneskelige væsener, der meget ligner mig i deres grundlæggende natur. På denne måde ville jeg håbe at hjælpe med til at undgå den indstilling i det indesluttede sind, som menneskene kalder fordom, og jeg ville være på vej til virkelig at lære at elske min broder, således som min Fader ønsker, at jeg skal gøre.

Da de unge ofte er bange og i deres indre mangler tro og tillid, ville jeg prøve at være munter og positiv, at være venlig og ærlig og god at være sammen med. Hvis jeg var oprigtigt bekymret over mig selv, over min egen utilstrækkelighed og uduelighed, ville jeg begynde alvorligt og oprigtigt at være interesseret i andre og tage mig af deres problemer. Jeg ville prøve at tænke og tale mindre om mig selv og mere om andre. Jeg ville opdyrke munterhed og sky grimhed og selvoptagethed.

Da jeg tror, at mit legeme er en meget vigtig bestanddel af mit evige liv, ville jeg begynde tidligt at lære om det og systematisk tage vare på det. Jeg ville prøve at spise fornuftigt, sove tilstrækkeligt og gøre regelmæssig gymnastik. Jeg ville trave og svømme og cykle og spille bold. Jeg ville håbe at spille hårdt nok og godt nok til at opleve spændingen ved konkurrencer, ved at repræsentere min skole eller min gren eller min kommune. Hvis det ikke var i fodbold eller basketball, ville jeg alligevel lære at spille et eller andet boldspil godt, overvinde handicaps og blive dygtig. Jeg ved, at dette i høj grad ville hjælpe til at forberede mig til livets spil.

Ligesom jeg gerne ville være fysisk stærk, ville

jeg håbe at være stærk nok moralsk set til aldrig at svigte et eneste ideal, lige meget hvordan forholdene var. Jeg ville gerne lære den sandhed at kende: at ingen stærk og modig dreng eller pige nogensinde mister noget værdifuldt ved munter og ydmygt at være i overensstemmelse med det, han ved er rigtig. Ligesom jeg ville prøve at undgå fejl, således ville jeg prøve at undgå den skinhelige eller den selvgode eller den overlegne holdning. Så ved jeg, at jeg ville blive respekteret (og i nogle tilfælde sandsynligvis efterlignet) og ikke taget ilde op.

Jeg ville ønske i det mindste at hjælpe til med at betale mine egne regninger, købe mit eget tøj, selv klare mig. Jeg ville være stolt over at have ærligt arbejde, enten det så var som avidreng, elevatorfører eller tømrer-håndlanger. Det ville ikke være af desperat betydning for mig at have alt, hvad alle andre har, eller alt hvad jeg gerne ville have. Jeg ville lære værdien af at måtte klare mig uden nogle ting og at vente på andre.

Lige meget hvad mit arbejde var, ville jeg prøve at gøre det godt og være glad for det og gøre fremskridt i det. På den måde ville jeg lære nogle af de største lektier i livet.

Jeg ville søge at lære Thoreaus lektie i »Walden« (en af de gode bøger jeg ville læse til trods for al konkurrence):

»Digteren trak sig tilbage, efter at have glædet sig over den mest værdifulde del af gården, medens den vrantne bondemand tænkte på, at han kun havde fået nogle få vilde æbler.«

Jeg ville lære at elske bjerge og stier og solnedgange og regn og sne og den tidlige morgentime — så vel som at dyrke æbler eller prøve lovregler eller sælge tøj. Jeg ville glæde mig over tingene omkring mig, en anledning som jeg har lige så fuldt som enhver anden levende sjæl. Jeg ville prøve at fastholde i erindringen — og i livet — mange fine sandheder, blandt andet følgende af Goethe:

»Hvad der af fædrenes arv er lånt, fortjen det påny for virkelig at eje det.«

Taknemmelig for de store lys, som er blevet overgivet mig af mit lands fædre og min tro, så vel som af mit kød, ville jeg gøre alt, hvad jeg kunne personligt for at gøre mig fortjent til den store arv de gav mig — hvad der måske er den eneste måde jeg personligt kan eje den på.

De gamle bogstaver

Vejledning i læsning af gotisk skrift

Anna Elise Møldrup:

Gotisk skrift

(28 s. — kr. 6,50 — Schultz)

Fås hos Rosenkilde og Bagger,

Kron-Prinsens-Gade 3, København K.

Når man søger sin slægt og derover gør studier i den gamle litteratur, kirkebøger, folketellingslister o. s. v., da kommer man ikke uden om arkiverens

udtrykke rigdomme, og der møder man de gamle bogstaver, som det kan have sine vanskeligheder at læse, og de ser også noget fremmedartede ud med de mærkelige snørkler og sving, men med tålmodighed kan det meget hurtigt læres, selv om det naturligvis — ligesom også med nutidige krageteer — kan være ord, der kan være vanskelige at tyde.

Med denne bog kommer man hurtigt over de første vanskeligheder. Bogen er bygget op omkring et antal typiske eksempler på hyppigst benyttede arkivgrupper, hvoraf en side er gengivet i faksimile og på den anden side »oversættelsen«. Med dette hjælpemiddel ved hånden skulle den gotiske skrift ikke volde særligt besvær.

H. B. J.

Chr. Dalsgaard: »Tvende Mormonere paa deres Vandring komne ind i et Tømrehus paa Landet, hvor de ved

Prædiken og ved Fremvisning af deres Sekts Skrifter søge at vinde nye Tilhængere.«

(Findes på Kunstmuseet, København)

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Se, jeg står for døren og bankers«. (Åb. 3:20).

Formål: At påpege, at Kristus altid er rede til at træde ind i vore hjerter, hvis vi blot vil berede vejen.

Mange af Frelsereis udtalelser er billedlige i deres natur. Således er det med denne. Hvis vi ser på citatet i dets helhed, vil vi se, at hele udtalelsen, for at kunne gøres mere kraftfuld, er klædt i metaforisk (billedligt) sprog. Skriftstedet lyder således i sin helhed:

»Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.« (Åb. 3:20).

Hvis Kristus ikke taler om en virkelig dør, som vi kan åbne, hvis Han ikke mener, at vi virkelig kan holde nadver med Ham og Han med os, hvad antyder Han da så?

Han bønfalder os om at høre Hans røst og tage imod Hans budskab. Den dør, som Han beder os åbne, er vort sinds, vort hjertes, vor sjæls dør. Det brød Han ønsker vi skal nyde, er livets brød. Og hvis vi åbner døren for Ham og beder Ham komme ind, vil resultatet

blive glædeligt, akkurat som når venner bryder brød sammen.

Uheldigvis falder evangeliets kald til tider for døve øren. Vi har altfor travlt med livets dagligdags sager til at lytte til det. Vi er som dem, om hvem Herren taler i lignelsen om det store gæstebud, da Han sagde:

»Der var en mand, som ville gøre et stort festmåltid og indbød mange. Og ved den tid, da festen skulle holdes, sendte han sin tjener ud for at sige til de indbudte: Kom! for nu er det rede. Men de begyndte alle som én at undskyldte sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt en mark og er nødt til at gå ud og se på den; jeg beder dig have mig undskyldt! Og en anden sagde: Jeg har købt fem par okser, og nu skal jeg ud og prøve dem; jeg beder dig have mig undskyldt. Og en sagde: Jeg har taget mig en hustru til ægte, og derfor kan jeg ikke komme. Og tjeneren kom tilbage og fortalte sin Herre det.« (Luk. 14:16—21).

Er vi ikke sommetider ligesom de gæster, som blev bedt til festmåltidet, men som alligevel, ved at komme med undskyldninger, berøvede sig selv de

glæder, som de ellers kunne have haft?

Der er en, som har sagt: »Vi bliver ikke straffet for vore synder, men gennem dem.« Og vore sidste dages skrifter forkynder:

»Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i himlen for denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede. Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilken den er forjættet.« (L. & P. 130:20—21).

Vi føler os hjemme sammen med dem, som ligner os. En ven er en, som vi har meget fælles med. Følgelig må vi, hvis Manden fra Galilæa skal være en velkommen gæst, blive ligesom Ham. Lad os, ved at erindre, hvor rent Hans liv var, prøve at danne vort liv efter dette ene fuldkomne eksempel. Så vil vi være i harmoni med det evangeliebudskab, som Han bærer, og vi vil åbne vort hjertes dør for Ham, thi Han har sagt:

»Den, som antager mit evangelium, antager mig, og den, der ikke antager mit evangelium, antager ikke mig.« (L. & P. 39:5).

KREDSLÆRERNES budskab

At berede sig til alderdommen

Med den stigning, der er sket i menneskets levealder er det blevet et mere indviklet problem at blive gammel, end det var før. Mange af os vil nå de 70 og nogle af os vil blive endnu ældre. Selv om de fleste af os ønsker et langt liv, ønsker vi dog ikke at blive gamle i vor udvikling. Når alderen begynder at diktere os sine begrænsninger, er der mange, der bliver skuffede. Det er livsvigtigt, at vi ser denne tvingende situation i øjnene og forbereder os på at møde hvert eneste problem på bedste måde. At blive gammel hører med til Guds guddommelige plan — ellers var der ingen af os, der ville blive gamle.

Intet kan gøre alderdommen mere ulykkelig, end hvis man bilder sig ind, at når man bliver gammel, er der ikke andet tilbage for os end at afvente den dag, da vi skal herfra. Alderdommen behøver ikke at betyde en degradering til gyngestols-stadiet. Vi kan gøre den til et paradys. Den kan blive den tid, hvor vi får noget udført, vi aldrig før havde tid til at gøre. Vi kan så udmærket have en hensigt med vort liv. Der gives os mulighed for fortsat tjeneste, studium, læsning, undersøgelser på det genealogiske område, templearbejde, rejser — og en hær af andre interesser.

Vi må gøre os det faktum klart, at enhver fase af livet er en tid til at berede sig til den næste. Der er mange goder i livet for ethvert alderstrin. Ungdomstiden er den tid, hvor man er »bøjelig«. Dens hovedkilde er fysisk styrke. Ungdommen søger ære, herommelighed, familie, hjem og — hvis de bliver ledet på rette måde — åndelige erfaringer. De midaldrende ejer modenhedens dyder og egenskaber, f. eks. ligevægt, bedre dommekraft og bestandighed. De forstår livets barske virkelighed med dets ansvar; de søger videre udvikling på de mest værdifulde områder. Alderdommen er den tid, hvor menneskene har nået de ophøjede egenskaber som f. eks. grundighed, pålidelighed, visdom, stabilitet, diskretion og sund dommekraft. Hvad de ældre trænger til er sikkerhedsfølelse, sundhed, trøst, erkendelse og kærlighed. Kærlighed fra ægtefællen, børn og venner er betydningsfuld, når man er gammel, men den kan ikke dække alle behov.

Vi kan ikke forvente, at alderdommen skal krones med lykke, med mindre vi bereder os for den. Alt for mange vil ikke have noget med religion at gøre livet igennem, ikke for de nærmere sig

graven, og da opdager de, at de nu har fundet det, de trængte til, men så sent, at der ikke er megen tid til at glæde sig over det. At nå »vejs ende« uden tro er en af de alvorligste tragedier, der kan overgå os. Vi nævner nogle få punkter til forberedelse af en lykkeligere livsaften: 1) at tilegne sig tro på Gud fra livets begyndelse; 2) at danne sig et livsmønster, som vil gøre en værdig til frelse og ophøjelse i Guds rigt; 3) nøje at holde Sabbaten; 4) at søge

den uddannelse eller stilling som vil sikre en passende indtægt, så man kan sørge for en familie; 5) at være økonomisk og sparsommelig, så alderdommen kan blive sorgløs, hvad økonomien angår; 6) se alderdommen i øjnene med den bevidsthed, at den vil have sine begrænsninger. Hvis vi bereder os på den, vil den ikke blive kedelig eller uinteressant, men en opgave, der giver sine belønninger og rettigheder helt til livets ende.

Månedlig rapport over kredslærerarbejdet i den danske mission

MAJ 1963	Antal familier	Antal kredse	Antal lokale kredslærere	Antal missionær-kredslærere	Antal hjem besøgt	Pct. besøgt	Pct. besøgt sidste måned
KØBENHAVN DISTRIKT							
Amager Gren	130	6	12	0	42	32 %	31 %
Khvn. Centrum Gren ..	Intet udført						
København Nordre Gren ..	146	11	15	2	61	42 %	77 %
København Søndre Gren ..	192	12	14	4	22	12 %	23 %
Nordsjælland Gren	30	4	4	2	14	47 %	20 %
Odense Gren	126	11	17	5	5	4 %	8 %
Rønne Gren	11	1	1	2	5	45 %	64 %
Slagelse Gren	34	5	8	6	17	50 %	41 %
Svendborg Gren	Intet udført						
JYLLAND DISTRIKT							
Aalborg Gren	ingen rapport						
Aarhus Gren	181	8	8	10	50	28 %	13 %
Esbjerg Gren	118	9	14	6	27	23 %	26 %
Fredericia Gren	16	3	6	0	10	62 %	70 %
Frederikshavn Gren	26	3	4	2	13	50 %	52 %
Herning Gren	21	3	6	0	8	38 %	29 %
Hjørring Gren	25	1	1	2	16	64 %	74 %
Horsens Gren	30	4	6	2	30	100 %	87 %
Kolding Gren	22	2	2	2	10	45 %	54 %
Randers Gren	78	5	5	4	2	3 %	14 %
Silkeborg Gren	36	2	4	0	6	17 %	39 %
Skive Gren	45	4	2	6	13	29 %	29 %
Sønderborg	ingen rapport						
Vejle Gren	intet udført						

BEMÆRK!

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes inden den 1. i den foregående måned, og bedes sendt direkte til STJERNENs kontor, ikke sammen med rapporter el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend ikke originalfilm, men kun aftryk, og skriv bag på hvert enkelt billede grenens navn, dato og hvad billedet forestiller.

Personlige nyheder

FØDELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Skive:

Kristine Pedersen, 65 år den 3. aug.

Odense:

Anna Margrethe Jacobsen, 75 år den 4. august.

Aarhus:

Hans Henry Carl Thetesen, 65 år den 10. august.

Brønderslev:

Anna Thomsen, 80 år den 15. august.

Skjerve:

Inga Sorine Kjeldsen Christiansen, 70 år den 17. august.

Randers:

Dorthea Nielsen, 80 år den 23. aug.

Døb:

Horsens: 8. juni:

Ingrid Margrethe Carlsen

Ingeborg Johanne Hansen

København Sønder Gren: 8. juni:

Emmy Mathilde Rasmussen

15. juni:

Ingrid Børgesen

Jørgen Ebbe Nielsen

Lis Irene Nielsen

København Nordre Gren: 15. juni:

Helga Marie Kock

Vordingborg: 1. juni:

Johannes Madsen

Esther Agnes Madsen

Kirsten Karen Madsen

Lene Karen Madsen

Nykøbing F.: 8. juni:

Amy Rosa Gerda Andersen

København Centrum Gren: 1. juni:

Vera Kastrup

8. juni:

Inga Hulgaard Birk

15. juni:

Ingrid Mølgård Frederichsen

Kjeld Bloch Frederichsen

22. juni:

Merete Hilmand

Henning Aager

Johan Ekelow

Carl Alfred John Jørgensen

Randers: 1. juni:

Jonna Kathe Laursen

Karin Susanne Laursen

Slagelse: 6. juni:

Elise Andrea Østerberg

Werner Christensen Østerberg

Bente Dagmar Marie Østerberg

Odense: 20. juni:

Susanne Westmarch Rasmussen

Amager:

Flora Elisa Hansen, Trægården 22 st. th., 80 år den 23. august.

København Nordre Gren:

Sidsel Marie Andersen, Sauntesvej 19, Gentofte, 70 år den 30. august.

VELSIGNELSER:

København Nordre Gren:

2. juni: Bent Flemming Christensen og Birthe Rasmussen Christensens søn, Henrik Steen Christensen, velsignet af ældste Ross T. Merrill.

Slagelse:

5. maj: Carl Valdemar Jensen og Karen Elisabeth Madsen Jensens datter, Marianne Birthe Jensen, velsignet af broder Frode Bernskov.

Næstved:

19. maj: Børge Grand Hansen og Anny Eleonora Pedersen Hansens søn, Michael Grand Hansen, velsignet af sin fader.

Døbt af:

Ældste Larry C. Johnson

Ældste Eric B. Lee

Ældste Glen G. Simmons

Ældste Michael B. Clausen

Ældste Neil Schou

Ældste Neil Schou

Ældste Russell Aa. Williams

Ældste Stewart Christensen

Ældste John P. Jensen

Ældste Stewart Christensen

Ældste John P. Larsen

Ældste Thomas D. White

Ældste Kieth W. Merrill

Ældste Harlo Von Mortensen

Ældste Shirl D. Shepherd

Ældste John S. Hansen

Ældste Kieth W. Merrill

Broder Jens Kristoffersen

Ældste Ove Andreasen

Ældste Bent Lindhardt

Broder Enoch Henriksen

Broder Enoch Henriksen

Ældste Michael Bischoff

Ældste Michael Bischoff

Ældste Michael Bischoff

Ældste Kieth W. Merrill

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, Niel C. Anderson, viedes den 19. juni i Idaho Falls Templet til Luana Flamm. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, David Reynolds, viedes den 5. juli i St. George Templet til LaDona McMurdie. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

DØDSFALD:

Kolding:

Den 19. juni døde broder Poul Børge Secher, 59 år gammel. Æret være broder Sechers minde!

Slagelse:

Den 14. juni døde broder og søster Svend Aage Stokholms lille søn, Bent, 10 måneder gammel. Æret være lille Bents minde!

Håndpålæggelse af:

Ældste Eric B. Lee

Ældste Larry C. Johnson

Ældste Lee G. Jensen

Ældste Michael B. Clausen

Ældste Dale Anderson

Ældste Dale Anderson

Ældste Russell Aa. Williams

Ældste John P. Jensen

Ældste Stewart Christensen

Ældste John P. Jensen

Ældste Stewart Christensen

Ældste Willy Gerlach

Ældste Kieth W. Merrill

Ældste Harlo Von Mortensen

Ældste John S. Hansen

Ældste Shirl D. Shepherd

Ældste Kieth W. Merrill

Broder Jens Kristoffersen

Ældste Richard Jensen

Ældste Ross T. Merrill

Broder Enoch Henriksen

Broder Enoch Henriksen

Ældste Bruce Roberts

Ældste Bruce Roberts

Ældste Bruce Roberts

Ældste Bruce Fønnesbeck

Ordinationer:

Aarhus: 26. maj:

John Phil Andersen

Harry Peter Jensen

9. juni:

Jens Lind Jensen

Preben Lind Jensen

København Nordre Gren: 7. april:

Erik Andersen

Slagelse: 8. maj:

Kaj Vilhelm Østerberg

Hjalmar Axel Blum

Hans Georg Aspe

Martinus Madsen Stokholm

16. juni:

Benny Robert Hansen

Odense: 9. juni:

John Flemming Christiansen

Til:

Lærer

Præst

Diakon

Diakon

Diakon

Lærer

Lærer

Lærer

Præst

Diakon

Diakon

Ordineret af:

Ældste Charles Pedersen

Ældste Brent Peterson

Ældste Wayne Knight

Ældste Wayne Knight

Broder Flex Hasbo

Broder Frode Bernskov

Broder Frode Bernskov

Broder Frode Bernskov

Broder Frode Bernskov

Broder Frode Bernskov

Ældste Charles Rose

Missionærforflytninger:

14. juni:

Renee Andersen

Gloria Demsher

Willy Gerlach

Larry Johnson

Ford Stevenson

Robert Memmott

Stephen Peterson

Randy Murdock

James May

Graydon Foulger

Garry Cox

Richard Jensen

Michael Clausen

Lynn Larsen

John Hansen

Arthur Larsen

Dennis Brown

Fra:

Vesterbro

Nørrebro

Herning

Horsens

Fredericia

Randers

Aarhus

Viborg

Frederiksberg

Hvidovre

Valby

Frederiksberg

Missionskont.

Valby

Kbh. Indre By

Charlottenlund

Hvidovre

Missionskont.

Rødovre

Til:

Missionskont.

Vesterbro

Aalborg

Viborg

Haderslev

Aarhus

Horsens

Esbjerg

Odense

Fredensborg

Ørholm

Amager

Hvidovre

Hvidovre

Valby

Frederiksberg

Missionskont.

Glostrup

Frederikshavn

Peter C. Nelson
Henning Sørensen
Douglas Hyatt
Franklin Hicks
Joe Larsen
Stewart Christensen
Vernon Clay
Lee Jensen
Bruce Hancey
Wayne Knight
Gerry Christiansen
Dennis Tolboe
William Johns
Richard Dorsey
Rulon Skeem
Brent J. Petersen
Dennis K. Brown
Bruce Fomesbeck
Lloyd Hansen
Robert Memmott
Marilyn Moore
Sharon Hopkins
Janet Petersen

Glostrup
Risskov
Holstebro
Hvidovre
Skive
Vordingborg
Odense
Odense
Roskilde
Aarhus
Skanderborg
Skanderborg
Bispebjerg
Aarhus
N, borg
Herlev
Silkeborg
Herlev
Missionskont.
vendborg
Vejle
Aarhus
Frederiksberg
Frederiksberg
Valby

Holstebro
Aarhus
Roskilde
Rødovre
Charlottenlund
Hvidovre
Skive
Kbhvn. Indre By
Brønshøj
Odense
Odense
Aarhus
Bispebjerg
Silkeborg
Rødovre
Aarhus
Hvidovre
Vejle
Svendborg
Herning
Missionskont.
Nørrebro
Missionskont.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

5. juli: *Don Carlos Jepson* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Vanløse.

Russell Aaron Williams fra Springville, Utah, efter sidst at have arbejdet i Lyngby.

One Damgaard Andreassen fra Alameda, California, efter sidst at have arbejdet på Frederiksberg.

Robert Wade Nielson fra Huntington, Utah, efter sidst

at have arbejdet på Amager.

Daniel Wayne Edwards jr. fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Gentofte.

31. juli: *Shirl Don Shepherd* fra Spanish Fork, Utah, efter sidst at have arbejdet i København Indre By.

Gary Ray Gibbons fra Lewiston, Utah, efter sidst at have arbejdet på Frederiksberg.

Dennis Knight Brown fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre.

Don C. Jepson

Russell A. Williams

One D. Andreassen

Robert W. Nielson

Daniel W. Edwards

Shirl D. Shepherd

Gary R. Gibbons

Dennis K. Brown

Den bedste gave

er en af Kirkens bøger eller et abonnement på **STJERNEN**

PRISLISTE:

MORMONS BOG	»	5,00
MORMONS BOG, bibelpapir, guldsnit	»	17,00
LÆRE OG PAGTER	»	6,50
BIBEL-CITATER	»	2,50
DEN KOSTELIGE PERLE	»	3,00
EN ADVARSELS RØST	»	3,50
TROSARTIKLERNE, stift bind	»	7,00
TROSARTIKLERNE, blødt bind	»	9,00
PROFETEN JOSEPH SMITHS LÆRDOMME, stift bind	»	7,00
PROFETEN JOSEPH SMITHS LÆRDOMME, blødt bind	»	7,50
HVEM ER MORMONERNE? (ny udgave)	»	3,00
NY SANGBOG	»	10,00
SØNDAGSSKOLE-SANGBOG	»	1,00
SLÆGTSBOG, heftet	»	7,00
SLÆGTSBOG, indbundet	»	14,50
STJERNEN, årsabonnement (i udlandet \$ 5,00)	»	25,00
do. halvårsabonnement (i udlandet \$ 3,00)	»	13,00
(Gavekort kan fås uden ekstra betaling)		
GENEALOGISKE SKEMAER:		
Familieskemaer, engelske eller danske	»	0,12
Anetavler, engelske eller danske	»	0,12
ANETAVLER, halvcirkelformede, til 10 generationer	»	6,50
do. til arbejdsbrug	»	5,50
Mapper til genealogiske skemaer	kr. 10,00	21,00 35,00
Slægtskalenderen (i udlandet \$ 1.25)	»	7,00
PLATTER (bornholmsk keramik) med Salt Lake Templet	»	3,00

Ovenstående bøger og andet materiale kan bestilles på missionskontoret ved indsendelse af beløbet på postgirokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F.

Husk altid på talonen at anføre, hvad De ønsker, også selv om De har sendt brev med bestilling i forvejen.

KØB BILLIGT

Joy Cosmetik!

KØB EN GROS

	1/4 l	1/2 l	1/1 l
Fougère		4,75	8,50
Barbersprit	4,00	7,00	
El Shave	4,00	7,00	
Frisercrème	4,00	7,00	
Portugal		4,75	8,50
Bay Rhum		4,75	8,50
Hårlak	4,00	7,00	
Håndlotion	3,75	5,50	
Skin tonic	4,00	7,00	
Æg shampoo	2,75	4,00	7,00
Olie shampoo	2,75	4,00	7,00
Speciel shampoo	3,50	5,75	9,50
Brillantine	4,00	7,00	

	100 gr	250 gr
Sports-Crème	3,50	7,00
Cold-Crème	4,00	8,00
Dag-Crème	4,00	8,00
Rense-Crème	3,50	7,00

Plastik Spray 1 kr.

Kamme, helt dusin 2,75 Toupet-kamme 0,75 stk.

Gaveæsker 5 forskellige slags

Herrer kr. 12,50 — Damer kr. 12,50

HØJESTE KVALITET

Garanti: Fuld tilfredshed eller pengene igen inden. 8 dage

BE 2225 eller Joy,

Kobbelvænget 22¹ Kbh. Brh.